

8/2023

ČASOPIS CIRKVI ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

advent

Bud' jeho svedkom

str. 3

Zamyslenia modlitebného týždňa
str. 4

Zamyslenia pre deti
str. 31

O autorke

Sarah Gane Burtonová je nezávislá bádatelka a spisovateľka z Berrien Springs v Michigane v Spojených štátoch, kde žije so svojím manželom a dvoma deťmi. Rada cestuje, číta, píše poéziu a chodí s rodinou na prechádzky. Zaujíma sa o kultúru a históriu Starej zmluvy, najmä o každodenný život ľudí v staroveku. Rozmýšľa, ako nám tieto informácie môžu pomôcť lepšie pochopiť biblické posolstvo. Miluje biblické príbehy, obdivuje ich hĺbku a schopnosť priblížiť biblické princípy ľuďom v každej dobe a kultúre. Jej veľkou túžbou je žiť podľa týchto princíпов – „zachovávať právo, milovať láskavosť a v pokore chodiť so svojím Bohom“.

SOBOTA

- 4 | **Abrahám – svedectvo a príklad**

NEDEĽA

- 8 | **Jozef – svedok v osobných zápasoch**

PONDELOK

- 11 | **Malé dievčatko a Gechazi – pravý a falošný svedok**

UTOROK

- 14 | **Daniel – svedok na kráľovskom dvore**

STREDA

- 17 | **Samaritánka – nepravdepodobný svedok**

ŠTVRTOK

- 21 | **Tabita – svedectvo praktickým životom**

PIATOK

- 24 | **Akvila a Priscilla – svedectvo manželského páru**

SOBOTA

- 27 | **Apoštol Pavol – svedectvo až do smrti**

Advent – časopis Cirkvi adventistov siedmeho dňa, číslo 8/2023, vychádza v septembri 2023 – 10-krát ročne, registračné číslo MK ČR 6982, ISSN 3365-53

Vydáva – nakladateľstvo Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakcia – Lúbia Brezovická Šebeková

Redakčná rada – Peter Čík, David Čančík, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakcia – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tlač – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 (043) 428 26 70, adventorion@adventorion.sk

Príspevky zasielajte na: redakce@adventorion.cz

Foto: 4, 5, 6, 8, 11, 12, 14, 22, 23, 28, 29 – wikipedia.org; 9, 15, 17, 27 – pexels.com; 18, 19 – Jan Dymáček

Ilustrácie v Zamysleniach pre deti: Mugi Kinoshita, 46 – <http://truestorybible.blogspot.com>

Malá skupina zhromaždených učeníkov netrpezlivo očakáva Ježišove posledné slová pred nanebovstúpením. Doslova mu visia na perách. Počúvajú rady, čo majú robiť, aby dostali dar Ducha Svätého. Ježiš im dal jasne najavo, že neprišiel založiť pozemské kráľovstvo. Učeníci ako jeho nasledovníci zohrajú dôležitú úlohu pri príprave ľudí na *iné* (nebeské) kráľovstvo. Ježiš im povedal: „*Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme.*“ (Sk 1,8) Učeníci, ktorých Ježiš pripravil, mali o ňom vydávať svedectvo a viesť ľudí k prijatiu posolstva o spasení.

Boh sa ľuďom neustále prihovára prostredníctvom svojho Slova. Stále ich volá. Hľadá tých, ktorí túžia po jeho premieňajúcej láske, chcú sa pred ním pokoriť a hľadajú ho na modlitbe. Volá tých, ktorí kráčajú v Ježišových šlapajach a prejavujú úctu všetkým ľuďom. Túži po ľuďoch ochotných podeliť sa o nepopulárne varovania obsiahnuté v posolstve troch anjelov, po ľuďoch, ktorí sa pripravujú, aby mohli byť naplnení Božou milosťou a slobodou.

Na nasledujúcich stránkach nájdete príbehy biblických postáv, ktoré v rôznych situáciách mocne svedčili o Ježišovi Kristovi. Jozef vydával svedectvo napriek ťažkým osobným zápasom. Mladé dievča o ňom hovorilo svojmu pánovi v cudzej krajine. Daniel svedčil mocným pozemským vládcam. Podobne mnohí ďalší ohlasovali Krista ľuďom vo svojom okolí.

Ellen G. Whiteová napísala: „Kristove slová, ktoré povedal tesne pred svojim nanebovstúpením, majú veľký význam pre každého, kto prijme pravdu v Ježišovi... Všetci Kristovi nasledovníci majú byť jeho svedkami. Každý, kto prijme vzácny poklad pravdy, sa má oň podeliť s ďalšími.“ (*Review and Herald*, 9. február 1892)

Chcete sa stať svedkami Ježiša Krista? Vyzývam vás, aby ste si počas tohto modlitebného týždňa našli čas a spýtali sa Pána, akým spôsobom sa môžete ako verní kresťania podeliť o jeho lásku s ostatnými.

— Ted N. C. Wilson, predseda GK CASD

Abrahám – svedectvo a príklad

Velkolepé mesto Ur sa nachádzalo v srdci starovekej Mezopotámie – na brehu mohutnej rieky Eufkrat. Ako centrum bohatej ríše priťahovalo obchodníkov z celého vtedy známeho sveta. Vďaka frekventovanému prístavu v blízkosti Perzského zálivu bolo toto mesto „rušnou metropolou s množstvom obchodov a úzkych uličiek, v ktorých sa miešali vozy ťahané dobytkom s oslími karavánami naloženými tovarom. V meste žilo veľa remeselníkov, ktorí vyrábali všetko – od koženého tovaru až po vzácnu ozdobu.“¹ V okolí mesta sa pásli stáda oviec a kôz. Na úrodnej poľnohospodárskej pôde sa rozprestierali háje datľových paliem a zavlažované polia jačmeňa, šošovice, cibule a cesnaku.

Dominantou mesta bol mohutný zikurat, pyramídový chrám postavený na

počesť boha mesiaca Sína. Bol dvadsať metrov vysoký, stál na základni s rozmermi 41 × 60 metrov a mal tri plošiny rôznej farby so striebornou svätyňou na vrchole.² Dnes vieme, že na tomto mieste sa prinášali ľudské obete.³ Mesto aj chrám boli postavené po vzbure opísanej v príbehu o Babylonskej veži. Boli to centrá pohanstva a modlárstva.

Z tohto starobylého mesta – napriek jeho skazonosnému vplyvu – pochádzal Abrahám, jeden z najvernejších Božích svedkov. „Márne ho zo všetkých strán lákalo modlárstvo,“ napísala Ellen Whiteová, „zostal veriacim medzi nevercami, verným medzi odpadlíkmi a neochvejne vyzýval jediného pravého Boha.“⁴

Ako je to možné, keď jeho otec Terach slúžil „iným bohom“?⁵ Abrahámovi, ktorý sa narodil približne

350 rokov po potope,⁶ zrejme hovoril o pravom Bohu nebies jeho prastarý otec Héber, ktorý bol pravnikom Noachovho syna Šéma. Väčšina Abrahámových predkov už zomrela, ale Héber žil 464 rokov, teda ešte najmenej 100 rokov po Abrahámovom narodení. Pravdepodobne to bol on, kto zoznamoval svojho mladého potomka s Božou pravdou.⁷ Bez ohľadu na to, ako sa Abrahám dozvedel o Bohu, vieme, že „vo viere Abrahám poslúchol, keď ho Boh volal, aby odišiel na miesto, ktoré mal dostať ako dedičstvo. Odišiel, hoci nevedel, kam ide“ (Heb 11,8). Odišiel z najbohatšieho a najcivilizovanejšieho miesta vo vtedajšom svete a dobrovoľne sa stal Božím svedkom tam, kam ho Boh povolal. Zamyslime sa nad niektorými spôsobmi jeho svedectva.

Svedok pre svoju rodinu

Po krátkej zastávke v Chárane, kde zomrel jeho otec, „Abrám vzal svoju ženu Saraj, svojho synovca Lóta, všetok majetok, čo nadobudli, i služobníctvo, ktoré získali v Charáne. Pohli sa a šli do Kanaánu“ (1Moj 12,5). Abrám si rozložil tábor neďaleko Síchemu a ako prvé „postavil oltár Hospodinovi“ (v. 7). Keď sa potom presunul na ďalšie miesto, tam tiež „postavil oltár Hospodinovi a vzýval Hospodinovo meno“ (v. 8). Zaviedol rodinnú bohoslužbu. Pozýval všetkých členov svojho tábora, aby sa zúčastnili na ranných a večerných obetných obradoch. Keď putovali ďalej, jeho oltár tam zostal ako nemý svedok pre všetkých, ktorí prechádzali okolo.

Abrahám „najviac dbal o to, aby sa v nijakej podobe nepestovalo falošné náboženstvo“.⁸ V komunitách, v ktorých žil, bol známy ako láskavý, zdvorilý a spravodlivý muž, ktorého si všetci vážili a rešpektovali.

Svedectvo pre širšiu komunitu

Abrahám bol mierumilovný človek. Keď medzi ním a Lótovými pastiermi vypukol spor, oslovil Lóta slovami: „Nech nie je rozbroj medzi nami, medzi mojimi pastiermi a tvojimi pastiermi, veď sme bratia.“ (1Moj 13,8). A ponúkol Lótovi možnosť vybrať si, kde sa usadí. Dovolil mu, aby si vybral úrodné a bohaté roviny Jordánu, zatiaľ čo jemu zostala hornatá oblasť.

Keď kráľ Kedorlaómer a jeho spojenci zajali obyvateľov roviny, Abrahám dal jasne najavo, že voči Lótovi nie je zatrpknutý pre jeho predchádzajúcu nevďačnosť. „Zmocnil sa ho hlboký súcit s Lótom, takže sa rozhodol vyslobodiť ho. Predovšetkým prosil Boha o pomoc a chystal sa do boja.“⁹ Porazil nepriateľa, zachránil všetkých zajatcov i majetok a víťazstvo pripísal Bohu.

„Čtitel Hospodina preukázal významnú službu krajine, v ktorej sa osvedčil ako hrdina. Ukázalo sa, že spravodlivosť nie je zbabelosť. Viera viedla Abraháma k rozhodnutiu statočne obhajovať právo a brániť utláčaných. Jeho hrdinský čin mal veľký ohlas medzi susednými kmeňmi.“

Údajný dom Abraháma v meste Ur, Dhi Qar, južný Irak

Zikkurat
v Uru

Abrahám svedčil o svojej viere ostatným členom svojej domácnosti, ktorá sa neustále rozrastala. „Abrahámovu domácnosť tvorilo viac ako tisíc ľudí. Tí, čo žili podľa jeho rád a uctievali jediného Boha, našli v jeho tábore domov. V tejto škole sa naučili toľko, že mohli byť spoľahlivými predstaviteľmi pravej viery. Na Abrahámovi spočívala veľká zodpovednosť. Vychovával tých, čo sa neskôr mali stať predstaviteľmi rodín a v nich mali zavádzať správne metódy.“¹¹

„Abrahám svojou neochvejnou vernosťou Bohu, láskavosťou a zhovievavosťou vzbudzoval priateľskú dôveru, svojou veľkorysosťou získaval úctu a vážnosť.“¹²

Svedectvo pred Bohom a nepadlými bytosťami

Abrahám uctieval Boha. Boh ho poctil tým, že sa s ním rozprával priamo a zjavil mu svoje zámery. Abrahám bol obyčajný človek. V Písme máme zaznamenané najmenej tri prípady, keď zlyhal vo viere: (1) keď nepovedal faraónovi pravdu o svojej manželke Sáře (1Moj 12,10–20), (2) keď si vzal za manželku Hagar, aby splodil dediča (1Moj 16,1–4), a (3) keď klamal kráľovi Abimelechovi, že Sára nie je jeho

manželka (1Moj 20). Tieto prípady odhaľujú dve nebezpečenstvá: (1) keď ideme tam, kde nás Boh neposlal, a (2) keď počúvame ľudí, ktorí nám možno chcú pomôcť, no sami sa neriadia Božími pokynmi.

Ellen Whiteová pripomína, že „Boh povolal Abraháma za otca veriacich, preto mal byť jeho život príkladom viery ďalším pokoleniam. No Abrahámová viera ešte nebola dokonalá... Ak sa mala Abrahámová viera zaskvieť vo svojej dokonalosti, musela prejsť ďalšou skúškou – najťažšou skúškou, akú kedy človek musel podstúpiť.“¹³ Boh mu prikázal: „*Vezmi svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, odíď do kraja Mórija a obetuj ho tam ako spalovanú obeť na vrchu, o ktorom ti poviem.*“ (1Moj 22,2)

Abrahám vedel, že ľudské obete priňášajú pohaniam. Boh nebies takéto obete zakázal. Preto mu tento príkaz nedával zmysel. Prečo Boh žiada, aby zabil svojho zaslúbeného syna? Starý patriarcha dlho zápasil na modlitbe a potom sa vo viere rozhodol poslúchnuť.

„Abrahám bol človek s citmi a sklonsmi, aké máme aj my... Nezadržalo ho ani krvácajúce srdce. Bol presvedčený, že všetky Božie požiadavky sú spravodlivé a dobré, a preto príkaz doslova splnil.“¹⁴

Netušil, že celé nebo netrpezlivo čaká, čo urobí. Abrahám ani Izák nemohli vedieť, že to, čo robia, sa stane dôležitou lekciou v pláne spasenia pre celý vesmír. Nemali tušenie, že práve na tomto mieste Boh jedného dňa obetuje svojho milovaného Syna, aby nás zachránil.

„Nebeské bytosti sledovali skúšku Abrahámovej viery a Izákovu poslušnosť... Celé nebo s úžasom a obdivom sledovalo Abrahámovu neochvejnú poslušnosť. Obyvatelia neba sa tešili z jeho vernosti. Satanove obvinenia

sa ukázali ako falošné... Božia zmluva, potvrdená Abrahámovi prísahou pred bytosťami iných svetov, potvrdzovala, že poslušnosť bude odmenená.

Dokonca aj anjelom bolo ťažké pochopiť tajomstvo vykúpenia... Keď Abrahám dostal príkaz obetovať svojho syna, vzbudilo to záujem všetkých nebeských bytostí. Nesmierne pozorne sledovali každý krok pri plnení tohto príkazu. Na Izákovu otázku: „Kde je baránok na zápalnú obeť?“ Abrahám odpovedal: „Boh sám sa postará o baránka na zápalnú obeť.“ Keď Boh zadržal otcovu ruku vo chvíli, keď sa chystal zabiť svojho syna, a namiesto Izáka bol obetovaný baránok, ktorého zabezpečil Boh, tajomstvo vykúpenia sa stalo jasnejším a aj anjeli jasnejšie pochopili úžasné opatrenie, ktoré Boh urobil pre spásu človeka.⁴¹⁵

Naše dnešné svedectvo

Abrahámov život viery, poslušnosti a služby je pre nás dnes príkladom svedectva. Tichý vplyv jeho každodenného života, jeho čestnosť, štedrosť, zdvorilosť a šlachetnosť svedčili o tom, že je v spojení s nebom. Vierou Abrahám videl aj to, čo sa nedalo vidieť očami, a vnímal večnosť. „*Abrahám uveril Bohu a započítalo sa mu to za spravodlivosť.*“ (Rim 4,3)

Odkazy:

- ¹ Andrew Lawler, „City of Biblical Abraham Brimmed With Trade and Riches“, *National Geographic*, 11. marca 2016, <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>.
- ² Tamže.
- ³ John Noble Wilford, „At Ur, Ritual Deaths That Were Anything but Serene“, *New York Times*, 26. októbra 2009, <https://nyti.ms/3k1nKqm>.

⁴ Ellen G. Whiteová, *Patriarchovia a proroci*, str. 86

⁵ Tamže, str 86.

⁶ Časová os na základe Genesis 5 a 11. Pozri tabuľku, *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1953), zv. 1, str. 185.

⁷ Tamže.

⁸ Tamže, str. 100.

⁹ Tamže, str. 94.

¹⁰ Tamže, str. 94, 95.

¹¹ Tamže, str. 99.

¹² Tamže, str. 93.

¹³ Tamže, str. 105.

¹⁴ Tamže, str. 108.

¹⁵ Tamže, str. 110.

Autor:

Ted N. C. Wilson je predsedom celosvetovej Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Ďalšie jeho články a komentáre nájdete na Twitteri: @pastortedwilson a na Facebooku: @Pastor TedWilson.

Na zamyslenie

- Kde získal Abrahám základ pre svoju vieru a svedectvo?
- Na čo kládol Abrahám dôraz pri vydávaní svedectva o Bohu vo svojej domácnosti?
- Akým spôsobom svedčil Abrahám o Bohu svojmu okoliu?
- Čím a v akom zmysle sa Abrahám stal svedkom nebeským bytostiam?

Jozef – svedok v osobných zápasoch

Egyptské
pyramídy
v Gíze
(v blízkosti
starobylé-
ho mesta
Memfis)

Keď Jane Marczewski („Nightbirde“) stála na pódiu a rozprávala svoj príbeh, vyžarovala z nej pokojná a tichá sebadôvera. Bola speváčka a skladateľka. Mala tridsať a niekoľko rokov bojovala s rakovinou, ktorá sa metastázami šírila ďalej. Keď zaspievala svoju vlastnú pieseň, porota aj publikum mali slzy v očiach. Členovia poroty jej vyjadrili svoj obdiv nad tým, aká je pozitívna. Ona na to len poznamenala: „Nemôžeme predsa čakať, že šťastní budeme až vtedy, keď už život nebude ťažký.“¹⁶ Jane na svojom blogu otvorene hovorila o svojej viere a o boji s rakovinou. „Dokonca aj vtedy, keď sa necítim zle, si niekedy poobede ľahnem na podložku a počúvam Boha. Viem, že to znie bláznivo a ja to nedokážem ani poriadne vysvetliť, ale Boh je prítomný – dokonca aj teraz. Počula

som, že niektorí ľudia nevidia Boha, pretože sa nepozerajú dosť nízko, a je to pravda. Ak ho nevidíte, pozrite sa ešte nižšie. Možno ho uvidíte aj na podlahe v kúpeľni – ako ja.“¹⁷

Napadlo vám niekedy, že lepšie by bolo počkať, kým budete zdraví alebo úspešní, a potom svedčiť iným o Bohu? Možno si myslíme, že na to, aby sme iným ľuďom zvestovali evanjelium, musíme mať „vyriešené“ všetky svoje problémy. Viaceré príbehy v Biblii nám však ukazujú opak. Hovoria nám, že o Bohu môžeme presvedčivo svedčiť aj v chaose a zápasoch každodenného života, dokonca aj v tých najťažších okolnostiach. Dobrým príkladom je nám v tom Jozef.

Ako najstarší syn otcovej obľúbenej manželky bol Jozef otcovým miláčikom. Jákob ho uprednostňoval pred

ostatnými synmi. V sedemnástich dostal Jozef od otca krásny plášť. Mal prorocké sny o tom, že bude vládnuť nad bratmi, ba aj nad otcom. To bolo na jeho bratov priveľa. Keď sa im naskytna príležitosť pomstíť sa mu, využili ju. Chytili ho, strhli z neho vzácny plášť a hodili ho do prázdnej studne. Potom ho predali karaváne obchodníkov, ktorí putovali do Egypta.

Otrok sa stáva spoľahlivým sluhom

Po príchode do Egypta Izmaeliti predali Jozefa Pótifarovi, veliteľovi faraónovej osobnej stráže. Ale „*Hospodin bol s ním a pri každej práci ho požehnával*“ (1Moj 39,2). Okolnosti síce vytrhli Jozefa z jeho rodiny, no svoju vieru si vzal so sebou. Neskrýval ju ani pred Pótifarom. A hoci Pótifar neuctieval Jozefovho Boha, videl a pochopil, že Boh požehnáva Jozefa – a prostredníctvom neho aj jeho domácnosť.

Pótifar teda ustanovil Jozefa za správcu celej svojej domácnosti. „*Odvtedy, čo ho Egyptan ustanovil za správcu svojho domu, so všetkým, čo mal, Hospodin požehnával dom Egyptana pre Jozefa. Hospodinovo požehnanie spočívalo na všetkom, čo mal v dome i na poli*“ (v. 5).

Väzeň sa stáva vládcom

Jozefov úspech však netrval dlho. Pótifarova žena sa snažila Jozefa zviest k hriechu a potom ho obvinila zo zločinu. Hoci bol Jozef nevinný, dostal sa do väzenia. Mohol si začať zúfať a nikto by mu to nemal za zlé! Zdalo sa, že neexistuje možnosť, aby bol prepustený a opäť sa stretol so svojou rodinou.

V tejto situácii mohol dovoliť, aby mu okolnosti vzali vieru alebo znížili

jeho morálny štandard správania či zodpovednosti v práci. On však neprestal byť verný vo svojej službe a Boh ho požehnal aj vo väzení. „*Hospodin bol však s Jozefom, zľutoval sa nad ním a u správcu žalára vzbudil k nemu náklonnosť... Hospodin bol s Jozefom a s úspechom sprevádzal všetko jeho úsilie*“ (v. 21–23). Jozefovo správanie k hlavnému čašníkovi a hlavnému pekárovi poukazuje na súcit a úctu, ktorú prejavoval ostatným väzňom. Ellen Whiteová napísala: „Jeho počínanie v žalári – poctivosť v každodennom živote a súcit s trpiacimi – mu otvorili cestu k budúcemu blahobytnému životu a poctám.“¹⁸

Tým, ako sa správal v ťažkých životných situáciách, vydával svedectvo ľuďom vo svojom okolí a je príkladom aj pre nás dnes. „Každé vlúdne a súcitné slovo, ktorým potešíme zarmúteného, každý skutok, ktorým pomôžeme

utlačanému, každý dar, ktorým obšťastníme chudobného, prináša darcovi požehnanie, ak to robí zo správnych pohnutí.“¹⁹

Prešlo mnoho rokov, kým sa Jozef dostal z väzenia. Bol povýšený na správcu Egypta a po nejakom čase sa opäť stretol so svojimi blízkymi. Keď napokon odhalil bratom svoju totožnosť, povedal im: „*Teraz sa však už netrápte a nech vás to nemrzí, že ste ma sem predali, lebo sem ma pred vami poslal Boh na záchranu života.*“ (1Moj 45,5)

Keď ho bratia predali do otroctva, Jozef nemohol vedieť, že sa stane správcom Egypta, ani to, že Boh sa vo svojej múdrosti postará o to, aby jeho rodina i celý Egypt prežili. Netušil, ako Boh vyrieši krízovú situáciu, v ktorej sa ocitol. Jozef sa však rozhodol byť verný Bohu ako správca Pótifarovho domu a vzdávať Bohu slávu aj ako správca Egypta. Vďaka svedectvu Jozefovho života mohli

Pótifar aj faraón poznať skutočný zdroj Jozefovho úspechu.

Keď sa jeho životná situácia zhoršovala, Jozef sa nevzdával. Naopak, využil každú príležitosť, aby prakticky prežíval vieru svojich otcov a vnášal svetlo do najtemnejších zákutí egypťskej spoločnosti. Ako otrok sa dokázal porozprávať s obyčajnými členmi Pótifarovej domácnosti, pravdepodobne aj s tou najnižšou sociálnou skupinou. Vo väzení sa stretával s väzňami a ako správca Egypta zas prichádzal do kontaktu s významnými osobnosťami. Boh použil Jozefa, aby oslovil všetky spoločenské vrstvy.

Možno sa ocitnete „na podlahe v kúpeľni“ ako Jane alebo v „priepasti“ života ako Jozef. Možno premýšľate o tom, ako môžete byť Božími svedkami, keď prechádzate temným obdobím svojho života a pociťujete bolesť. Ak sa vo svojom zápase spoliehate na Boha, vaša vytrvalosť a viera môžu inšpirovať ostatných vo vašom okolí.

Odkazy:

- ¹⁶ Michael Foust, „Speváčka skupiny Nightbirde (zažiarila v súťaži America's Got Talent) zomrela vo veku 31 rokov. Jej odkazom sa stala veta: ‚Silu som našla v Ježišovi,‘“ *Christian Headlines*, 22. februára 2022, <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>.
- ¹⁷ Nightbirde, „God on the Bathroom Floor“, 9. marca 2021, <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>.
- ¹⁸ *Patriarchovia a proroci*, str. 156.
- ¹⁹ Tamže, str. 156.

Na zamyslenie

- Ako sa môžeme stať Božími svedkami tam, kde sme?
- Spomeňte si na situáciu, keď niekto iný bol pre vás požehnaním. Ako ho Boh použil, aby vás prostredníctvom neho požehnal?
- Čo vám možno bráni v tom, aby ste za rôznych okolností sprostredkovali ľuďom vo svojom okolí Božiu milosť a požehnanie?

Malé dievčatko a Gechazi – pravý a falošný svedok

Rieka Jordán

Od chvíle, keď bola naša dcéra schopná upratať si hračky a zvládla túto jednoduchú úlohu, viedli sme ju k tomu, aby upratovala svoju izbu alebo miesto, kde sa hrala. Samozrejme, pomáhali sme jej pri tom. Keď vyrástla, naučila sa sama ustlať si posteľ a uložiť oblečenie.

Občas sme jej dali malú odmenu za to, že nám pomohla s inými domácimi prácami, napríklad poskladať bielizeň alebo iné činnosti, ktoré sme bežne od nej nežiadali. Raz za mnou prišla usmiata a nadšená s tým, že chce odmenu, pretože si upratala nejaké hračky! Vysvetlili sme jej, že sme veľmi radi, že urobila takú dobrú prácu, ale že za svoje hračky je zodpovedná ona. Odmenu jej bolo vedomie dobre vykonanej práce.

Očakávate odmenu za to, čo urobíte? Pravdepodobne nie, hoci je prí-

jenné počuť slová uznania. A keď svedčíte iným ľuďom, očakávate, že vás Boh za to odmení? V 5. kapitole Druhej knihy kráľov máme zaznamenané príbehy dvojakých svedkov: tých, ktorí hovoria o Bohu bez toho, aby očakávali odmenu, a tých, ktorí si myslia, že za svoje úsilie si odmenu zaslúžia.

Dieťa ako svedok

Príbeh sa začína svedectvom dieťaťa, malého dievčatka, ktoré bolo odvečené zo svojho domova v izraelskej krajine a stalo sa slúžkou v Naamánovom dome. Nepoznáme síce jeho meno, no jeho slová spustili sled udalostí, ktoré viedli k obráteniu sýrskeho veliteľa.

Príbeh predstavuje Naamána ako významného sýrskeho vojenského veliteľa. Boh dovolil, aby Sýrčania pod jeho vedením zvíťazili. Naamán však

ochorel. Bol malomocný. Dievčatko, ktoré u Naamána slúžilo, prejavilo chorému mužovi súcitu. Namiesto toho, aby sa veliteľovi alebo jeho vojacom, ktorí ju zajali, chcelo pomstiť, povedalo jeho manželke: „*Keby tak môj pán zašiel za prorokom, ktorý je v Samárii, ten by ho zbavil malomocenstva.*“ (2Krí 5,3)

Izraeliti a Judejci vo veľkej miere zlyhávali v naplnení zámeru, ktorý mal Boh s Abrahámovými potomkami: „*V tebe budú požehnané všetky čelade zeme.*“ (1Moj 12,3) Namiesto toho, aby boli príkladom lásky k Bohu a blížnemu, prijali pohanské zvyky okolitých národov, utláčali a vykorisťovali vlastný národ. Niektorí jednotlivci však zostali verní Bohu. Vydávali svedectvo ostatným Izraelitom doma, a keď odišli

do vyhnanstva, prinášali požehnanie do cudzích domovov, kde slúžili.

Ellen Whiteová napísala: „Rodičia onoho hebrejského dievčaťa nevedeli, aká budúcnosť ho čaká, keď ho učili poznávať Boha. Verne však spĺňali svoju výchovnú povinnosť, keď v dome sýrskeho vojvodu tak pohotovo svedčilo o Bohu, ktorého sa naučilo uctievať doma.“²⁰

Falošný svedok

Naamán vzal slová dievčaťa vážne a odišiel do Samárie, aby bol uzdravený. Prišiel do domu proroka Elizea a očakával zázračný rituál. Prorok ho však poslal k rieke Jordán, aby sa sedemkrát ponoril do jej vôd. Najprv ho to nahnevalo, no potom poslušol –

Staroveké
mesto
Palmyra
v Sýrii

a bol uzdravený. Do Elizeovho domu sa vrátil ako zdravý človek. Z vďačnosti chcel prorokovi Elizeovi venovať dary. Ale prorok jeho dary odmietol a poslal ho domov.

Gechazi, Elizeov sluha, sa rozhorčil, že prorok neprijal dary sýrskeho veľiteľa: „*Veru môj pán lacno prepustil tohto sýrskeho Naamána, keď od neho nevezal nič z doneseného. Akože žije Hospodin, zabehnem za ním a niečo od neho vymámim.*“ (2Krl 5,20) Gechazi bol chamtivý. A keďže si od Naamána nevezal nijakú odmenu Elizeus, rozhodol sa, že si niečo vezme on pre seba.

Naamánovi najprv vydalo svedectvo mladé izraelské dievča. Bolo to svedectvo pravdivé, vychádzajúce z úprimnej viery v Boha a súcitu s chorým mužom. Gechaziho svedectvo bolo iné. Vydal ho falošný človek, ktorý klamal, aby niečo získal. Gechazi tvrdil, že ho Elizeus poslal prevziať dary – talent striebra a dvoje sviatočných šiat –, pretože ho navštívili dvaja mladíci z jeho učeníkov. Naamán ochotne prejavil svoju vďačnosť a presvedčil Gechaziho, aby vzal dvojnásobok striebra.

Po návrate od Naamána položil Elizeus Gechazimu niekoľko otázok. Gechazi opäť klamal. No Elizeus presne vedel, čo sa stalo. „*Nebol azda môj duch pri tom, keď sa ktosi na voze obrátil, aby sa stretol s tebou? Je vhodný čas nadobúdať si peniaze, šatstvo, olivové sady, vinice, ovce, dobytok, sluhov a slúžky?*“ (v. 26) Boh vykonal zázrak, preto nebol vhodný čas prijať dary z vďačnosti. Zázrak nevykonal Gechazi a dokonca ani Elizeus. Tento zázrak bol dielom Boha. Prijatť dary bolo zlým svedectvom o Bohu, ktorý Naamána uzdravil svojou milosťou. V dôsledku tohto hriechu sa Gechazi nakazil malomocenstvom.

Nevieme, čo sa stalo s mladým izraelským dievčaťom. Je však isté, že jej súciteľné a pravdivé slová priniesli

do Naamánovej domácnosti uzdravenie a vieru. Na druhej strane, Gechazi zatúžil po materiálnom zisku, ako keby nejakou mierou dopomohol k zázraku, ktorý Boh vykonal. Svojím falošným svedectvom privolal na seba tú istú chorobu, z ktorej bol Naamán uzdravený.

Je správne a potrebné, aby kazatelia, biblickí pracovníci a všetci zamestnanci cirkvi boli za svoju prácu platení. Keď však vydávame svedectvo o Tom, ktorý zaplatil najvyššiu cenu za naše vykúpenie, nemali by sme za to očakávať materiálny zisk. Všade sa stretávame s ľuďmi, ktorí sú telesne a duchovne zlomení. Potrebujú uzdravenie, ktoré im môže ponúknuť len Kristus. Naše svedectvo môže viesť k tomu, že sa niekto rozhodne nasledovať Krista. Vďaka našej modlitbe sa môže udiat zázrak. Vždy by sme však mali pamätať na to, že skutočná odmena za svedectvo o Božom milosrdenstve a láske nás čaká v nebi. Sláva a česť patrí jedine Bohu.

Odkazy:

²⁰ Ellen G. Whiteová, *Proroci a králi*, str. 133.

Na zamyslenie

- Čo znamená byť pravdivým svedkom?
- O kom a o čom máme svedčiť?
- Aká je naša odmena za ohlasovanie posolstva o Božej láske?

Daniel – svedok na kráľovskom dvore

Rekonštrukcia
ulice
v Babylone

V dejinách nachádzame svedectvá o tom, že Boh niekedy priviedol verných veriacich do centra politického diania. Spomenuli sme už príbeh o Jozefovi. Podobné to bolo aj s Danielom, Ester a Nehemiášom. Títo ľudia prišli na kráľovský dvor ako zajatci a vyhnanci, ale po čase získali významné postavenie. Prvá kapitola knihy Daniel hovorí o dobytí Jeruzalema a deportácii mladých mužov z kráľovských a šľachtických rodín, „*nadaných vo všetkej múdrosti, zbehlých a učenívých*“. „*Spomedzi Júdovcov boli medzi nimi: Daniel, Chananja, Míšael a Azarja.*“ (Dan 1,4.6)

Títo mladí muži prejavili odvahu a odmietli sa poškvrniť jedlom a vínom z kráľovského stola. Boh ich požehnal a „*týmto štyrom mladíkom dal schopnosť poznať a pochopiť každé pismo a múdrosť. Danielovi okrem toho dal*

schopnosť porozumieť každé videnie a každý sen“ (v. 17).

Danielovo verejné svedectvo

Čoskoro vyšlo najavo, že Daniel bude plniť dôležitú úlohu v babylonskej vláde. Jeho jedinečné povolanie proroka spôsobilo, že získal privilegované postavenie, ktoré zároveň predstavovalo určité riziko.

Prvý sen kráľa Nebukadnesara, opísaný u Daniela 2, kráľovi zalichotil. Predstavoval ho ako zlatú hlavu. Druhý sen však odsúdil panovníkovu pýchu a pripomenul mu, že skutočným vládcom tohto sveta je Boh. Keď kráľ vyzval proroka, aby mu tento sen vyložil, Daniel bol viditeľne znepokojený. Predstavte si, že by ste mali kráľovi najväčšej ríše na celom svete povedať, že ak zásadne nezmení svoj život, Boh z neho

urobí zvieru. Stane sa nemou tvárou! Daniel vedel, že toto varovanie poslal Nebukadnesarovi sám Boh a jeho povinnosťou bolo odovzdať mu ho.

Daniel vyložil kráľovi sen a poradil mu: „Zanechaj svoje hriechy, konaj dobročinnosť a svoje previnenia nahraď milosrdenstvom voči chudobným, azda sa predĺži trvanie tvojho blaha“ (Dan 4,27). Túto radu mu Daniel nedal na základe rokov, ktoré strávil štúdiom chaldejského jazyka, literatúry či dobovej múdrosti. Vychádzala z Danielovho poznania Boha vesmíru. Nebukadnesar sa však nepokoril a proroctvo sa naplnilo. Keď napokon uznal, že Boh je zvrchovaným vládcom, skončilo sa obdobie, keď trpel duševnou poruchou.

Ani Nebukadnesarov nástupca si Danielovu radu nevzal k srdcu. Keď kráľ Belšaccar predvolal Daniela, aby vyložil nápis, ktorý sa objavil na stene, Babylonská ríša bola na pokraji zániku (Dan 5). Daniel preukazoval Nebukadnesarovi úctu a mal s ním súcit. Belšaccar sa Bohu pyšne vzpieral. Varovania, ktoré dostal, nebral vážne. Daniel kráľa otvorene napomenul: „Ty, jeho syn Belšaccar, nemal si pokorné srdce, hoci si o všetkom vedel. Vyvyšoval si sa nad Pána nebies“ (v. 22.23). Ešte v tú noc Babylon padol a s ním aj kráľ Belšaccar. Stalo sa presne tak, ako bolo predpovedané v Nebukadnesarovom sne o veľkej soche. Babylon nahradila ďalšia ríša – Médsko-Perzsko.

Danielovo súkromné svedectvo

Na kráľovskom dvore nového panovníka Dária Médskeho (Darjaveša) bol Daniel jedným z troch úradníkov, ktorým boli podriadení satrapi v celom kráľovstve. O Danielovi je napísané, že „vynikol nad vysokými úradníkmi aj satrapmi, pretože mal výnimočného ducha“ (Dan 6,4). Jeho kolegovia sa

snažili nájsť nejakú zádrapku, pre ktorú by sa mohli sťažovať na jeho prácu alebo správanie, no „nemohli nájsť nijaký dôvod ani zlý počin, pretože Daniel bol dôveryhodný a nedopúšťal sa nijakej nedbanlivosti ani zlého konania“ (v. 5). Hľadali iný spôsob, ako ho obviníť. Napokon vymysleli zákon, ktorý Daniel nemohol dodržať: nikto z ľudí nesmel „v priebehu tridsiatich dní požiadať o niečo akéhokoľvek boha alebo človeka“ okrem kráľa (v. 8). Trestom za nedodržanie tohto zákona bola jama levov.

Keď sa Daniel dopočul, že kráľ tento zákon podpísal, vrátil sa do svojho domu. Mal už svoj vek. Vedel, že moc a postavenie korumpujú úradníkov a satrapov. Poznal zverstvá, ktorých sa dopúšťali vladári, i údel tých, ktorí sa vzopreli kráľovým príkazom. Mohol si povedať: „Na toto som už príliš starý.“ Mohol jednoducho pred modlitbou zavrieť okná. Koniec koncov, modlitba bola jeho súkromná záležitosť. No Daniel zostal verný Kráľovi všetkých kráľov. Zákon, ktorým sa riadil, bol oveľa záväznejší než čokoľvek, čo vymysleli ľudia.

Daniel si podľa svojho zvyku trikrát denne kľakol na kolená, modlil sa a uctieval Pána Boha. Možno videl, ako ho sprisahanci sledujú a tešia sa, že svojho politického súpera konečne

porazia. A hoci sa ho napokon kráľ snažil zachrániť a zabrániť trestu, nepodarilo sa mu to. Daniela podľa zákona hodili do jamy plnej levov.

Danielova vernosť bola na kráľovskom dvore pôsobivým svedectvom. Jeho vyslobodenie z jamy levov dokázalo aj jeho nepriateľom, že Boh, ktorému slúžil, je najvyšší Boh. Jeho úspech i prežitie boli výsledkom Božieho zásahu a požehnania.

Daniel verne slúžil kráľovi, ale ešte vernejšie slúžil svojmu Bohu. Podobne ako Nebukadnesar, ktorý zažil poníženie a prostredníctvom Daniela bol osvietený Božím zjavením, aj kráľ Dárius po Danielovej záchrane vydal dekrét, aby sa všetci ľudia báli Boha, „*lebo on je živý Boh, ktorý je naveky, jeho kráľovstvo je nezničiteľné a jeho vláda bude trvať až do konca*“ (v. 27).

Carlos Elías Mora napísal: „Boh použil zajatie na to, aby vydal mocné svedectvo o sebe v samotnom centre

babylonského a médsko-perzského národa. Zlyhanie Božieho ľudu, ktoré viedlo k vyhnanstvu Daniela a jeho priateľov, nebolo pre Pána prekážkou, aby splnil svoj zámer zjaviť národom svoj charakter.“²¹

Svojím verejným i súkromným životom Daniel svedčil ľuďom na najvyšších postoch – na kráľovských dvoroch. Daniel sa nenechal skaziť chamtivosťou ani túžbou po moci. Za jeho politickým úspechom stálo pôsobenie Ducha Svätého v jeho živote a verná služba, ktorá bola prirodzeným dôsledkom pôsobenia Ducha. Bol prorokom pre neveriacich. Božie slovo priniesol do centra ríše, ktorá dobyla a zničila jeho vlasť, mesto i chrám.

Daniel nezmiernil mocné posolstvo pravdy, ktoré Boh zjavil Nebukadnesarovi a Belšaccarovi, ani sa nesnažil uniknúť trestu za porušenie zákona, ktorý nemohol dodržať. Vydal verné svedectvo o vyššom Božom poriadku. Ľudským vládcam pripomenul, že v nebi je Kráľ nad všetkými kráľmi a Jeho zákon je spravodlivý, milosrdný a plný lásky.

Nemusíme byť kráľovým poradcom ani vládnuť nad provinciami. No môžeme verne slúžiť všade, kde žijeme. Môžeme svedčiť o Božej premieňajúcej moci a zjavení, ktoré nám dal vo svojom Slove. Môže sa stať, že budeme povolaní svedčiť významným ľuďom o vyšších Božích zákonoch. Zväčša však budeme svedčiť v bežných, každodenných situáciách. Či budeme svedčiť na verejnosti alebo v súkromí, buďme verní.

Odkazy:

²¹ Carlos Elías Mora, „Daniel and Friends: A Model for Witnessing“, *Journal of Adventist Mission Studies* 5, no. 1 (2009): s. 97.

Na zamyslenie

- Ako môžeme byť dobrými svedkami v našej práci?
- Ako má kresťan reagovať na zákon, ktorý je v rozpore s Božím slovom?
- Ste presvedčení, že slúžite verne v práci, zamestnaní, rodine a v službe Bohu? V čom sa môžete zlepšiť? Modlite sa za tieto oblasti a poproste Boha, aby každá oblasť vášho života bola dobrým svedectvom o Bohu.

Samaritánka – nepravdepodobný svedok

Ten muž a jeho spoločníci mali za sebou dlhú cestu. Slnko páliło. Blížilo sa poludnie. Prach pokrýval jeho unavené nohy a horúci vzduch mu vysušoval telo. Bol veľmi smädný.

Sadol si vedľa Jákovovej studne a čakal. Jeho priatelia odišli do mesta Sychar, aby kúpili nejaké jedlo. On zostal pri studni. Mal pred sebou dôležité stretnutie.

K studni prišla po vodu samaritánska žena. Prišla v čase, keď slnko páliło najviac. Možno preto, že jej životný štýl nezodpovedal štandardu komunity, do ktorej patrila.²²

Vôbec sa jej nezdalo nezvyčajné, že pri studni sedí muž, pretože pri studniach sa ľudia často stretávali. Keď začala spúšťať vedro do studne, muž ju zrazu poprosil: „Daj sa mi napiť.“

Zlomový okamih príbehu

Príbeh v 4. kapitole Jánovho evanjelia prelamuje mnohé spoločenské tabu a literárne očakávania. Po prvé, Ježiš ako Žid a ten, ktorý bol považovaný za Mesiáša, prechádza cez Samáriu. Je to veľmi dôležité, pretože slovo „Samária“ sa v šiestich veršoch vyskytuje spolu šesťkrát (Jn 4,4–9).

Po násilnom vystaňovaní Izraelitov sa pôvodní obyvatelia Samárie zmiešali s neizraelskými prisťahovalcami, ktorí boli do tejto oblasti importovaní. Uzatvárali spolu manželstvá, v dôsledku čoho sa aj ich náboženstvá zmiešali do určitej formy synkretizmu. Odmietali všetky prorocké a múdroslovné spisy. Uznávali len päť Mojžišových kníh. Boha uctievali v chráme, ktorý si postavili na vrchu Gerizim.²³ Nepriateľstvo medzi

Jakobova
studňa dnes

Židmi a Samaritánmi sa ešte viac prehĺbilo potom, ako židovskí vyhnanci, ktorí sa vrátili do Jeruzalema, odmietli pomoc Samaritánov pri obnove chrámu (Ezd 4,2.3). Židia a Samaritáni žili celé stáročia vo vzájomnom nepriateľstve. Židia prešli cez Samáriu, len keď nemali inú možnosť. Ortodoxní Židia si radšej zvolili dlhšiu trasu, aby sa tejto oblasti úplne vyhli.²⁴

Druhým porušením spoločenských konvencií bolo to, že Ježiš sa prihovril Samaritánke – žene, ktorá nežila usporiadaným životom. Mala už viacerých mužov a teraz žila s milencom!

Po tretie, Ježišov rozhovor ukazuje, že toto stretnutie nebolo náhodné. O tejto žene vedel a dokonca ju zámerne vyhľadal. Odhalil jej svoju identitu: On je Mesiáš. Je Mesiášom pre ňu i pre všetkých ľudí!

Ježiš začal rozhovor jednoduchou prosbou: „Daj sa mi napit“ (Jn 4,7). Ženu šokovalo nielen to, že sa jej

prihovril Žid, ale aj to, že tento muž od nej niečo žiada. V úžase odpovedala: „Ako to, že ty, Žid, žiadaš od mňa, Samaritánky, aby som sa ti dala napit?“ (v. 9) Ježiš ignoroval jej zmienku o etnickom rozdelení a povedal jej, že ona by mala jeho požiadať o vodu, aby sa napila. Voda, ktorú jej ponúkol on, bola živá voda. Opakovane ju odvádzal od problémov etnického rozdelenia a dávneho nepriateľstva a jej záujem upriamoval na smäd jej duše a jeho schopnosť uhasiť ho.

Keď žena pochopila, že jej naozaj úprimne ponúka tajuplnú vodu a požiadala o ňu, Ježiš ju nečakane vyzval, aby zavolala svojho muža. Jej odpoveď bola jednoduchá: „Nemám muža.“ Úprimne prezradila, že žije s mužom, ktorý nie je jej manželom. Ježiš jej povedal, že pozná túto oblasť jej života.

Ženu prekvapilo, že Ježiš pozná detaily jej osobného života. Pochopila, že musí byť prorok. Rozhovor odklonila od témy jej osobného života k téme vzťahu medzi Samaritánmi a Židmi. Ježiš využil túto príležitosť a vyhlásil, že prichádza nový vek: tí, ktorí Boha skutočne uctievať – či už Židia alebo Samaritáni –, ho budú uctievať „v Duchu a v pravde. A Otec hľadá takýchto ctiteľov“ (v. 23).

Hneď na začiatku rozhovoru Ježiš zmenil jej pohľad na svet rozdelený etnickými a náboženskými konfliktmi medzi Židmi a Samaritánmi. Žena sa predstavila ako človek, ktorý má nepriateľský postoj k Židom – a vlastne aj k tomuto Židovi pri studni. Ježiš tento jej postoj spochybnil tým, že sa s ňou rozprával a správval sa k nej úctivo. Žena považovala Jáкова a svojich predkov za základ svojho spôsobu života, náboženského presvedčenia i miesta uctievania. Ježiš jej tieto veci nanovo vysvetlil a zásadne zmenil jej postoje.

Nakoniec žena obrátila rozhovor na tému, o ktorej vedela, že sa na nej zhodnú Židia aj Samaritáni: „Viem, že prichádza Mesiáš, nazývaný Kristus; keď príde on, všetko nám oznámi.“ (v. 25) Na jej vyznanie viery a nádeje dal Ježiš jednoduchú a prekvapujúcu odpoveď: „Ja som to – ten, čo sa rozpráva s tebou.“ (v. 26)

Sejba a žatva

Učenci sa vrátili v okamihu, keď pri studni vládlo úplné ticho. Aspoň si myslím, že po takom prekvapujúcom odhalení nastalo ticho. Samaritánka už nemala záujem o vodu, ktorá uhasí jej smäd len dočasne. Utekala do mesta a rozprávala ľuďom, že stretla Žida, ktorý jej povedal, že je Mesiáš. V jej slovách bolo cítiť nádej: „*Podte sa pozrieť na človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som urobila! Nebude to Mesiáš?*“ (v. 29)

Keď sa učenci vrátili k studni, Ježiš rozptýlil ich obavy. Prekvapilo ich, že sa rozpráva so ženou. Nič však nepovedali. Teraz naliehali, aby sa najedol. On ich ponuku odmietol s tým, že má pokrm, o ktorom oni nevedia. Keď videl, že nerozumejú tomu, prečo sa rozpráva so ženou ani čo im hovorí o jedle, predstavil im svoje poslanie: „*Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, čo ma poslal, a dokončiť jeho dielo.*“ (v. 34)

Hneď nato aj ich poveril poslaním. Povedal im: „*Zdvihnite oči a pozrite na polia, že sa už belejú k žatve! Žnec už dostáva mzdu a zbiera úrodu pre večný život, aby sa rozsievateľ aj žnec spolu radovali... Ja som vás poslal žať to, na čom ste nerobili. Iní sa namáhali a vy ste vstúpili do ich práce.*“ (v. 35–38)

Kým Ježiš hovoril, ľudia z mesta sa zišli pri studni. To, čo im Samaritánka

povedala, v nich vzbudilo záujem. Táto žena nemala žiadne teologické vzdelanie a ešte pred chvíľou rozumela náboženským otázkam len na základe tradícií svojej etnickej skupiny. No jej svedectvo ovplyvnené stretnutím s Ježišom bolo také účinné, že vzbudilo záujem celého mesta. Ježišovo podobenstvo o rozsievateľovi a žatve sa menilo na realitu priamo pred očami učeníkov.

Učenci nečakali, že v meste Sychar strávia nejaký čas. Mysleli si, že si tam len nakúpia nejaké jedlo. Takisto nečakali, že táto osamelá žena bude takou úspešnou misionárkou. Ellen Whiteová napísala: „Len čo táto Samaritánka poznala Spasiteľa, priviedla k nemu aj iných. Bola lepšou misionárkou než sami učenci. Tí v Samárii nevideli nič misijne sľubného. Mysleli len na veľkolepé dielo v budúcnosti. Prehliadali zreľú žatvu okolo seba. Táto žena, ktorou pohrdali, priviedla k Spasiteľovi celé mesto. Priniesla svetlo svojim spoluobčanom.“²⁵

Samaritáni pozvali Ježiša do svojho mesta. Ježiš spolu s učeníkmi strávil v Sychare celé dva dni. U Jána 4,39 je

Jakobova studňa

napísané, že mnohí obyvatelia mesta uverili v Ježiša na základe svedectva tejto ženy. Oveľa viac ich však uverilo, keď ich mesto navštívil samotný Ježiš. Ľudia žene povedali: „*Veríme už nie preto, čo si povedala; veď sme sami počuli a vieme, že toto je naozaj Spasiteľ sveta.*“ (v. 42) Ježiš nemohol pred Židmi otvorene vyhlásiť, že je Mesiáš. Samaritáni však ochotne uznali jeho božstvo.

Voda pre smädných

Z príbehu o Ježišovi a Samaritánke vyplýva niekoľko dôležitých ponaučení.

Po prvé, evanjelium možno hlásať kdekoľvek, kedykoľvek a komukoľvek, kto je ochotný počúvať. Ježiš nečakal na veľké publikum ani na zhromaždenie ľudí, ktorí sa zišli vďaka dobrej propagácii. Prihovoril sa hriešnej žene, ktorá sa venovala všednej práci – naberala vodu. Samaritánka povedala o svojom stretnutí obyvateľom svojho mesta. Nečakala na žiadnu „vhodnú chvíľu“. Prihovorila sa každému, kto bol ochotný počúvať. To, čo jej bolo oznámené, bolo príliš dôležité na to, aby čakala.

Po druhé, nikdy by sme nemali predpokladať, že vieme, kto je a kto nie je pripravený prijať evanjelium. Nemôžeme ani tvrdiť, že niekto nie je hoden prijať evanjelium. Ježiš to vysvetlil vo svojich podobenstvách o sejbe a žatve: semeno evanjelia padne na dobrú alebo zlú pôdu. Spolu s pšenitou vyrastie aj burina, ale sám Boh oddelí spravodlivých od nespravodlivých. Našou úlohou je jednoducho siať a žať. Všetko ostatné nechajme na Boha.

Na začiatku rozhovoru Ježiš povedal Samaritánke o vode, ktorá sa v nej stane „*prameňom vody prúdiacej do večného života*“ (v. 14). Keď žena prijala Krista ako Mesiáša, sama sa stala prameňom, z ktorého začala vyvieraf táto živá voda. „Kto pije z vody života, stáva sa studnicou života. Prijemca sa stáva darcom. Kristova milosť v človekovi sa podobá prameňu na púšti, ktorý občerstvuje všetkých a v hynúcich prebúdza túžbu napiť sa z vody života.“²⁶

Prijmime dar živej vody, ktorý nám Ježiš ponúka. Podelme sa oň s každým, koho stretieme. Každý rozhovor je príležitosťou podeliť sa o túto vodu. Tento dar by sme nemali odopierať ľuďom, ktorí sú veľmi smädní.

Odkazy:

²² Victor H. Matthews, Conversation and Identity: Jesus and the Samaritan Woman, *Biblical Theology Bulletin* 40, č. 4 (2010): str. 219–220.

²³ Gary M. Burge, *NIV Application Commentary: John* (Grand Rapids: Zondervan, 2000), str. 140–141.

²⁴ Andreas J. Köstenberger, *John, in Zondervan Illustrated Bible Background Commentary: John, Acts* (Grand Rapids: Zondervan, 2002), zv. 2, str. 42.

²⁵ *Túžba vekov*, str. 126.

²⁶ Tamže, str. 126.

Na zamyslenie

- Ktorých predstáv by ťa mal Boh zbaviť a čím by ich mal nahradiť?
- Majú politické alebo etnické rozdiely nejaký vplyv na to, s kým sa rozprávaš?
- Napil si sa dnes z Ježišovej živej vody?

Tabita – svedectvo praktického života

Naša rodina sa nedávno rozlúčila s milovaným dedkom, otcom a manželom. Sedeli sme pri jeho posteli, plakali, modlili sa a spievali piesne o nádeji. Sledovali sme, ako sa mu hrudník dvíha a klesá, počítali sme jeho nádychy. Spomínali sme, aký bol milý, trpezlivý a štedrý, smiali sme sa a plakali zároveň. Celý svoj život zasvätil službe Bohu. Vieme, že pri vzkriesení vstane v neporušiteľnom tele, ale bolesť lúčenia bola mučivá. Keď sme takto dlhé hodiny a dni bdeli pri jeho posteli, uvedomovali sme si, že na takéto lúčenie sme neboli stvorení. Nikomu nie je príjemné, keď musí sledovať, ako milovaný človek odchádza. Pôvodne sme boli stvorení pre večný život.

Zišli sme sa celá rodina a prišli aj ľudia z okolia. Spoločné jedlo, slová povzbudenia a útechy z celého sveta

sú svedectvom o službe mojich starých rodičov. Pracovali, pomáhali a milovali. V 9. kapitole knihy Skutky apoštolov čítame o učeníčke, ktorá tiež pomáhala a milovala. Volala sa Tabita (alebo Dorkas – Srnka).

Žena, ktorá robila dobré skutky

O Tabite máme pomerne málo informácií. Nevieme, koľko mala rokov, či bola vydatá a mala deti. Vieme akurát, že to bola učeníčka, ktorá „*robila mnohé dobré skutky a štedro dávala almužnu*“ (Sk 9,36). Zhotovovala rôzne oblečenie pre vdovy (Sk 9,37.39), čím napĺňala naliehavú potrebu žien v meste Joppa. To naznačuje, že Tabita mohla mať dostatok prostriedkov a byť majiteľkou odevnej dielne. Určite bola šikovná a mala prostriedky na výrobu rôznych druhov odevov. Keďže je označená ako

učeníčka, mohla viesť spoločenstvo veriacich.

Pre Kristových nasledovníkov bola Tabitina choroba a smrť nečakaným úderom. Môj starý otec zomrel na konci dlhého a plnohodnotného života, ale Tabita zomrela predčasne. Jej telo umyli a uložili v sieni na poschodí, kde ju obstúpili plačúce vdovy. Šaty, ktoré mali na sebe, svedčili o jej láske a starostlivosti o vdovy a komunitu.

V neďalekom meste Lydda Peter uzdravil ochrnutého muža. Táto správa sa rozšírila po celom kraji. Učeníci z Joppy poslali za Petrom poslov s naliehavou žiadosťou, aby okamžite prišiel do ich mesta. Zrejme dúfali, že sa stane zázrak. Keď Peter prišiel, čakal ho zástup veriacich. Smútiace vdovy mu ukázali šaty, ktoré im Tabita ušila. Ich svedectvo o jej službe na apoštola Petra veľmi zapôsobilo. Všetkých prítomných poslal z miestnosti von. Potom si klakol a modlil sa za jej vzkriesenie. Vo viere sa obrátil k mŕtvej žene a povedal: „Tabita, vstaň!“

Boh vdýchol do jej tela opäť život. Tabita sa pozrela na Petra, chytila ho za ruku a vstala. Vieme si predstaviť radosť a šťastie, ktoré veriaci prežívali, keď videli Tabitu opäť živú? Vďaka tomuto zázraku mnohí v Joppe uverili v Pána. Tragická a smutná smrť Tabity sa zmenila na triumf jej vzkriesenia. Akým silným svedectvom musela byť správa, že Tabita zomrela a bola vzkriesená!

Smrť a odložené vzkriesenie

Čo však povedať o ľuďoch, ktorí zomreli a zostali mŕtvi? To obrovské množstvo mužov, žien a detí, ktorí Bohu verne slúžili, a predsa zomreli v najlepších rokoch! Boj medzi Bohom a satanom si vyžiadal mnoho obetí a nezáleží na tom, či zomreli mladí alebo na konci dlhého života. Vojna prináša obeť. Smrť a vzkriesenie Ježiša Krista nám však dávajú nádej, že smrťou sa všetko nekončí, pretože ľudia, ktorí zomreli v Kristovi, budú vzkriesení, aby s ním

Prístav
v starej Jaffe
(predtým
Joppe)

Ženský odev: chiton (spodná bielizeň), himation (vrchný odev)

žili (Rim 6,8). Zatiaľ však nie sme imúnni voči chorobám ani smrti. Stále máme smrteľné telá.

Ako sa vyrovnat s tým, že ľudia stále umierajú? Veľmi ma povzbudilo, keď som si uvedomila, že smrť verného veriaceho človeka je sama osebe určitým svedectvom. Môj starý otec na konci života už nemohol vyšetrovať pacientov, viesť biblické hodiny, prednášať kázania, ba ani sa nahlas modliť. Jeho svedectvo už nebolo o tom, čo mohol alebo nemohol robiť, ale o tom, kým bol. Tento muž bol Božím priateľom.

Keď zomieral, zhromaždili sa okolo neho ľudia, ktorí si ho vážili a pripomenuli si jeho láskavú službu a vernosť, podobne ako vdovy zhromaždené okolo Tabity. Keď môj starý otec zomrel, dostali sme veľa odkazov, v ktorých ľudia ďakovali Bohu za lásku, ktorú prejavil toľkým ľuďom. Zdravotnícky personál bol ohromený oddanosťou členov rodiny a priateľov, ktorí sa oňho starali, spievali mu a čítali úryvky z Biblie. On sám nám ukázal, ako milovať a poskytovať útechu. V posledných dňoch sme sa o neho starali tak, ako sa on kedysi staral o iných.

Smrť svedka znamená síce koniec jeho života, ale neznamená koniec všetkého. Či nastane vzkriesenie hneď po smrti, ako v prípade Tabity, alebo až pri druhom príchode Ježiša Krista, tí, čo zostali, majú ďalej zvestovať Božie poslanstvo pravdy, nádeje a lásky. Pokračujme v napĺňaní odkazu ľudí, ktorí využili svoje obdarovanie a prostriedky na požehnanie spoločenských skupín, v ktorých žili. Želám si, aby sme tým vzdávali slávu tomu, ktorý udržuje náš život, stojí pri nás v našom zármutku a jedného dňa nám zotrie každú slzu z očí.

Odkazy:

²⁷ Teresa J. Calpino, *Women, Work and Leadership in the Book of Acts* (Tübingen: Mohr Siebeck, 2014), s. 141.

Na zamyslenie

- Ako môžete využiť svoje schopnosti a prostriedky v prospech svojej komunity?
- Ak by ste dnes zomreli, aký odkaz by ste odovzdali ostatným ľuďom?
- V akom zmysle sa smrť veriaceho môže stať svedectvom?
- Akú máme nádej, keď nám zomrie milovaný človek?

Akvila a Priscilla – svedectvo manželského páru

Efez – divadlo a Prístavná (Arkádiová) trieda (ulica viedla do prístavu)

Každé hnutie potrebuje vodcov. Medzi najefektívnejších vodcov patrili aj niektoré manželské páry. James a Ellen Whiteovci sa vzali 30. augusta 1846. Ako manželia sa stali dvoma najvplyvnejšími vodcami hnutia, z ktorého vznikla Cirkev adventistov siedmeho dňa. Kázali, učili, usmerňovali a radili ľuďom i cirkvi v celej Severnej Amerike. James začal vydavateľskú činnosť, ktorá sa stala hnacou silou šírenia adventistického posolstva po celom svete. Spisy Ellen G. Whiteovej prinášali členom a zborom víziu a prorocké vedenie.

Mohli by sme ich nazvať významným adventistickým „párom“. Bola to dvojica veľmi vplyvných ľudí, ktorí sa navzájom dopĺňali a posilňovali. Aj v ranokresťanskej cirkvi pracoval jeden taký vplyvný pár – manželia

Akvila a Priscilla. Podobne ako James a Ellen Whiteovci, aj oni posilňovali cirkev všade, kam prišli.

Vplyvný pár ranej kresťanskej cirkvi

S Akvilom a Priscillou sa prvýkrát stretávame v 18. kapitole knihy Skutky apoštolov. Táto kapitola opisuje cestu apoštola Pavla z Atén do Korintu. Korint bolo významné kultúrne, politické a hospodárske centrum, do ktorého dvoch prístavov prichádzalo mnoho ľudí. Preto bolo veľmi vhodným miestom na zvestovanie evanjelia.

Akvila a Priscilla sa prísťahovali do Korintu po tom, čo cisár Claudius vydal dekrét, aby všetci Židia odišli z Ríma. Pravdepodobne to bol dôsledok konfliktu kvôli kázaniu Ježiša Krista.²⁸ Akvila a Priscilla sa zrejme

stali kresťanmi ešte pred príchodom apoštola Pavla. Pavla prijali do svojho domova a zapojili ho aj do svojho podnikania – vyrábali stany. A tak táto trojica podnikala spolu v remeselnej výrobe. Pracovali pravdepodobne v dielni na prízemí svojho domu.²⁹ V týchto priestoroch sa tiež rozprávali so svojimi zákazníkmi o evanjeliu. Tu sa možno stretávali aj malé skupinky veriacich. V Korinte sa k Pavlovi pripojili Sílasy a Timotej. Po konflikte so Židmi rozšírili svoju misijnú činnosť aj na pohanov. Do tejto služby sa pravdepodobne aktívne zapájali aj Akvila s Priscillou. Neskôr s nimi Pavol odcestoval do Efezu, kde ich nechal, aby hlásali evanjelium a vytvorili spoločenstvo veriacich (Sk 18,18.19). Pracovali podobne ako Barnabáš, Sílasy a Timotej, ktorí tvorili s Pavlom „misijný tím“.³⁰

V Efeze manželia spolupracovali s ostatnými veriacimi a nakoniec vo svojom dome založili zbor (1Kor 16,19). Navštevovali synagógu, kde počuli Apolla, Žida z Alexandrie, hovoriť o Ježišovi (Sk 18,24–26). Priscilla a Akvila chápali evanjelium dôkladnejšie a lepšie ako Apollo možno vďaka tomu, že boli dlhšie kresťanmi alebo že ich teologické chápanie sa rozšírilo a prehĺbilo vďaka spoločnému pobytu s apoštolom Pavlom. Rozpoznali dary, ktorými Boh Apollo obdaroval, vzali ho k sebe a – namiesto toho, aby ho verejne opravovali – „*dôkladnejšie ho poučili o Božej ceste*“ (v. 26). Ich pohostinnosť a takt urobili na Apolla dobrý dojem. Prijal ich teologické poučenie a odišiel do Acháje – oblasti, z ktorej Akvila a Priscilla odišli. Tam pokračoval vo svojej službe.

V istom okamihu sa tento manželský pár presťahoval späť do Ríma. Pavol im v Liste Rimanom 16,3.4 posielal pozdrav. Hovorí o nich ako svojich

„*spolupracovníkoch v Ježišovi Kristovi, ktorí pre môj život nastavili svoj život. Vďačný som im nielen ja, ale aj všetky cirkvi z pohanov.*“ Pozdravuje aj zbor v ich dome a oceňuje, že pokračovali v zakladaní domácich zborov všade, kam prišli (v. 5).

Tento krátky, ale výstižný pozdrav naznačuje, že manželia sa nesústredili len na službu Židom, ale pomáhali Pavlovi hlásať evanjelium aj pohanom, a to do tej miery, že „*všetky cirkvi z pohanov*“ im boli vďačné za ich službu.

Posledná zmienka o Priscille a Akvilovi je v 2Tim 4,19, kde Pavol žiada Timoteja, aby ich pozdravil. Prestaňovali sa späť do Efezu, kde spolupracovali s Timotejom na posilňovaní a rozširovaní cirkvi.³¹ Dvojica sa sťahovala niekoľkokrát. Okrem toho, že mali všetko potrebné na vykonávanie svojho remesla kdekoľvek, mali aj lásku k evanjeliu. Otvorili svoj dom Pavlovi a ďalším veriacim v troch rôznych mestách. Všade, kam prišli, hlásali evanjelium. Od cirkvi nedostávali žiadny kazateľský plat. Podnikali vo svojom odbore a zdroje, čas a vedomosti, ktoré mali, využívali na zvestovanie evanjelia a vzdelávanie ľudí v komunitách, v ktorých žili.

Svedectvo domova

V dnešnej dobe globalizácie je cestovanie na veľké vzdialenosti oveľa jednoduchšie ako za čias Pavla, Priscilly a Akvilu. Prostredníctvom SMS správ, e-mailov alebo telefonátov môžeme komunikovať ľahko a rýchlo. Napriek takejto komunikačnej prepojenosti mnohí z nás túžia po spoločenstve a blízkych vzťahoch, ktoré vidíme v ranokresťanskej cirkvi.

Sila svedectva Akvilu a Priscilly nespočíva v ich teologickom poznaní alebo v rovnováhe medzi ich službou

a podnikaním, ale vo vzťahoch, ktoré nadviazali s Pavlom, Apollom a ostatnými veriacimi. Dali Pavlovi k dispozícii svoj domov a umožnili mu popri hlásaní evanjelia zabezpečiť si aj základné životné potreby. Vo svojom domove poskytli Apollovi ďalšie teologické vzdelanie. Na každom mieste, kam prišli, sa ich domov stal domácom zborom, miestom uctievania Boha a útočiskom pre veriacich.

Manželské páry, ktoré spolupracujú pri ohlasovaní evanjelia a otvárajú svoj domov ľuďom, ktorí túžia po hlbšom vzťahu a prepojení, umožňujú ľuďom zazrieť záblesk Božieho obrazu. Zdravé kresťanské domovy ponúkajú duchovné a emocionálne uzdravenie svetu s jeho narušenými vzťahmi a krehkými domovmi.

Treba zdôrazniť, že tímová služba sa neobmedzuje len na manželské páry. Boh môže použiť akúkoľvek tímovú prácu, či už sú to skupiny priateľov, ako boli Pavol, Sílus a Timotej (Sk 18,5),

alebo skupiny zložené z členov širšej rodiny. Každý takýto tím predstavuje jedinečné výhody pre šírenie evanjelia.

Ellen Whiteová napísala: „Nepotrebujeme bohatstvo, spoločenské postavenie ani veľké schopnosti, aby sme mohli vykonávať dielo, ku ktorému nás Boh povolal. Stačí byť láskavý a mať jasný cieľ... Možno sa nám zdá, že máme malý vplyv, nedostatočné schopnosti, málo príležitostí alebo chabé vedomosti. Keď však verne využijeme príležitosti, ktoré nám poskytuje náš domov, otvorí sa nám úžasné možnosti. Ak otvoríme svoje srdce a domov Božím princípom života, bude cez nás prúdiť životodarná sila. Naše domovy budú šíriť uzdravujúci vplyv, ktorý prinesie život, krásu a ovocie tam, kde je dnes hlad a chudoba.“³²

Aby sme úspešne svedčili, nemusíme byť zamestnaní v cirkvi ako kazatelia. Nemusíme byť ani bohatí. Stačí, ak sme ochotní robiť Božiu prácu, poslúchnuť jeho výzvu ísť tam, kam nás vedie, a spojiť sa s ostatnými veriacimi pri ohlasovaní evanjelia tomuto svetu.

Odkazy:

- ²⁸ David W. Pao, „Acts“, in *The Baker Illustrated Bible Commentary*, ed. Gary M. Burge a Andrew E. Hill (Grand Rapids: Baker, 2012), str. 1201.
- ²⁹ Marie Noël Keller, *Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus* (Collegeville, Minn.: Liturgical Press, 2010), str. 17–20.
- ³⁰ Tamže, str. 23.
- ³¹ Nguyenvan Thanh, „Migrants as Missionaries: the Case of Priscilla and Aquila“, *Mission Studies* 30 (2013): str. 204.
- ³² Ellen G. Whiteová, *The Adventist Home* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1952), str. 32.

Na zamyslenie

- Ako môžete využiť svoju pohostinnosť, či už u vás doma alebo v spolupráci s inými veriacimi?
- Akým spôsobom sa môžete ďalej vzdelávať, aby ste mohli učiť druhých „Božej ceste“?
- Ak ste zosobášení, ako môžete so svojím manželským partnerom spolupracovať na odovzdávaní evanjelia? Akým spôsobom môže vydávať svedectvo vaše manželstvo?

Apoštol Pavol – svedectvo až do smrti

Antický Rím –
Forum
Romanum

Pri poslednom Pavlovom súde pred Nerónom apoštolove slová zapôsobili na cisára tak mocne, že svoje rozhodnutie o prípade odložil a obžalovaného Božieho služobníka ani neoslobodil, ani neodsúdil. No cisárov hnev proti Pavlovi sa čoskoro znova rozhorel. Vo svojom zúfalstve nad vlastnou neschopnosťou zastaviť šírenie kresťanstva predovšetkým vo vlastnej domácnosti sa rozhodol, že Pavla musí odsúdiť na smrť, len čo sa nájde vhodná zámienka. Onedlho potom Nero oznámil svoje rozhodnutie, že Pavla odsudzuje k mučeníckej smrti. Ako rímskeho občana ho však nemožno mučiť, preto bol odsúdený na trest sťatím.

Pavla odvedli v tichosti na miesto popravy. Pri poprave smelo byť len niekoľko divákov, pretože apoštolovi prenasledovatelia, vylakani rozsahom

jeho vplyvu, sa obávali, že svedkovia jeho smrti by sa mohli stať kresťanmi. Veď aj bezcitní vojaci, čo Pavla strážili, počúvali jeho slová a žasli, že vie byť taký čulý, ba radostný, hoci vie, že ho čaká smrť. Niektorým svedkom jeho mučeníckej smrti bola jeho odpúšťajúca vlúdnosť voči tým, čo ho šli popraviť, a jeho neochvejná viera v Krista životodarnou vôňou. Viacerí z nich prijali Spasiteľa, ktorého Pavol zvestoval, a onedlho nebojácne spečatili svoju vieru vlastnou krvou.

Pokoj v hodine trýzne

Pavlov život až do poslednej chvíle svedčil o pravdivosti slov, ktoré napísal korintským veriacim: „*Lebo Boh, ktorý povedal: Nech z temnôt zažiarí svetlo, zažiaril v našich srdciach na osvetlenie poznania Božej slávy v tvári Ježiša*

Krista. No tento poklad máme v hlinených nádobách, aby mal Boh zvrchovanú moc, a nie my. Zo všetkých strán nás sužujú, ale nie sme stiesnení; sme bezradní, ale nepoddávame sa; prenasledujú nás, ale nie sme opustení, zrážajú nás, ale nehynieme. Stále nosíme na tele Ježišovo umieranie, aby sa na našom tele zjavil aj Ježišov život“ (2Kor 4,6–10). Pavlova pôsobivosť nespočívala v ňom, ale v prítomnosti a pôsobení Božieho Ducha, ktorý naplnil jeho vnútro a každú myšlienku podriaďoval Kristovej vôli. Prorok hovorí: „Toho, kto je pevnej mysle, zachováš v dokonalom pokoji, lebo v teba dúfa“ (Iz 26,3). Nebeský pokoj, ktorý vyžaroval z Pavlovej tváre, získal mnohých pre evanjelium.

Pavla sprevádzalo nebeské ovzdušie. Všetci jeho spoločníci cítili vplyv jeho spojenia s Kristom. Skutočnosť, že zvestovanú pravdu spríkladnil vlastným životom, dodávala jeho zvesti presvedčivú moc. V tom spočíva sila pravdy. Prirodzený vplyv posväteného

života je najpresvedčivejším kázaním v prospech kresťanstva. Aj pádny dôkaz môže vzbudiť iba odpor, no moci zbožného príkladu nemožno odporovať.

Život zameraný na druhých

Apoštol strácal zo zreteľa blížiacu sa vlastné utrpenie a ustarostene myslel na tých, ktorých mal čoskoro zanechať v palbe nenávisť, zaujatosti a prenasledovania. Tých niekoľko kresťanov, ktorí ho sprevádzali na popravisko, chcel posilniť a povzbudiť zasľubeniami, ktoré patria ľuďom prenasledovaným pre spravodlivosť. Ubezpečil ich, že sa splní všetko, čo o svojich skúšaných a verných deťoch povedal Pán. Na krátky čas sa môžu pre rôzne pokušenia ocitnúť v ťažkostiach a prísť o pozemské výhody, ale z uistenia o Božej vernosti môžu čerpať odvahu a povedať si: „Viem, komu som uveril, a som presvedčený, že má moc zachovať to, čo mi bolo zverené, až do onoho dňa“ (2Tim 1,12). Noc skúšok a súženia sa čoskoro pomíne a svitne slávne ráno pokoja dokonalého dňa.

Apoštol nehľadel do slávnej budúcnosti s neistotou či hrôzou, ale s blaživou nádejou a túžobným očakávaním. Na popravisku nevidí meč kata ani zem, ktorá čoskoro pohltí jeho krv, ale cez belasú oblohu onoho letného dňa pokojne hľadá k trónu Večného.

Tento muž viery vidí pred sebou rebrík z Jákobovho videnia, ktorý predstavuje Krista a spája zem s nebom a smrteľného človeka s večným Bohom. Jeho vieru posilňuje spomienka na to, ako sa patriarchovia a proroci spoliehali na toho, ktorý je aj jeho oporou a útechou a ktorému teraz zveruje svoj život. Od týchto

Tre Fontane – miesto v Ríme, kde bol údajne popravený apoštol Pavol

svätých mužov, čo po stáročia svedčili o svojej viere, počuje uistenie, že Boh je verný. Od svojich spoluapoštolov – tých, čo kvôli hlásaniu Kristovho evanjelia museli odrážať náboženský fanatizmus a pohanskú poverčivosť, znášať prenasledovanie a pohrdanie, čo boli ochotní obetovať aj život, len aby mohli šíriť svetlo kríža v temnom bludisku nevery, počuje svedectvo, že Ježiš je Boží Syn a Spasiteľ sveta. Z mučidiel, z ohňa hraníc, z väzenských ciel, z temnic a hladomorní počuje víťazné volanie mučeníkov. Počuje svedectvo nezlomných, čo zbavení všetkého, týraní a mučení neohrozene a slávne svedčia o viere: „Viem, komu som uveril.“ Tí, čo pre vieru obetujú svoj život, oznamujú svetu, že ten, ktorému dôverujú, môže dokonale spasíť.

Blahoslavená istota

Pavol, Kristovou obeťou vykúpený, jeho krvou očistený a jeho spravodlivosťou zaodiaty, má svedectvo o sebe, že jeho život si Vykupiteľ výsostne cení. Tento život je skrytý s Kristom v Bohu. Je presvedčený, že ten, ktorý premohol smrť, môže zachovať to, čo mu zveruje do opatery. Jeho myseľ sa chápe Spasiteľovho zaslúbenia: „*Ja ho vzkriesim v posledný deň*“ (Ján 6,40). Svoje myšlienky a nádeje zameriava na Pánov druhý príchod. Keď kat spúšťa meč a mučeníka zahalia tiene smrti, jeho posledná myšlienka, rovnako ako myšlienka prvá pri slávnom vzkriesení, bude patriť Darcovi života, ktorý ho privíta v radosti blažených.

Odvtedy, čo zostarnutý Pavol ako svedok preliat svoju krv pre Božie slovo a pre svedectvo Ježiša Krista, uplynulo takmer dvadsať storočí. Nijaká verná ruka síce nezaznamenala pre budúce pokolenia posledné udalosti života

tohto svätého muža, no inšpirované Slovo nám zachovalo jeho posledné svedectvo. Jeho hlas zaznieval odvtedy po celé veky ako zvuk poľnice, dodával odvahu tisícim Kristových svedkov a v srdciach tisícov sklúčených prebúdzať ozvenu jeho víťaznej radosti: „*Lebo ja mám vyliať svoju krv na obeť, nastáva čas môjho odchodu. Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý Sudca; a nielen mne, ale aj všetkým, čo milujú jeho príchod*“ (2Tim 4,6–8).

Bazilika svätého Pavla za hradbami v Ríme, pravdepodobné miesto, kde odpočívajú kosti apoštola Pavla

Tento článok je z knihy Ellen G. Whiteovej *Skutky apoštolov*, str. 306–308 (alebo *Poslovie nádeje*, str. 294–296).

Adventisti siedmeho dňa veria, že Ellen Whiteová (1827–1915) dostala biblický dar proroctva a počas svojej sedemdesiatročnej verejnej služby ho používala.

e-shop: www.adventorion.sk

e-mail: objednavky@adventorion.sk, mobil: 0918 493 713

VYDAVATEĽSTVO ADVENT-ORION, ŠAFÁRIKOVA 9, 038 61 VRÚTKY

Advent[®]
Orion

Reinder Bruinsma

Tvárou v tvár

biblickým postavám

Reinder Bruinsma

Tvárou v tvár

biblickým postavám

ZAMYSLENIA NA KAŽDÝ DEŇ

Biblia je kniha o reálnych ľuďoch, ale môžu nás ich životné príbehy osloviť aj dnes? V tejto knihe sa o to pokúsil nórsky teológ Dr. Reinder Bruinsma. Stretne sa so známymi postavami, ako aj s tými, o ktorých vieme len málo. Vzbudzujú v nás obdiv, úctu, ale aj znechutenie. Niektoré sú pre nás povzbudením, vzorom, iné výstrahou. Stretávame sa s rovnakou vzorkou ľudí, s akou sa stretávame aj dnes v každodennom živote. Boh oslovuje svet všetkými ľuďmi – dobrými aj zlými. Tak to robil v biblických časoch a tak to robí aj dnes.

376 strán • 11,5 x 18,5 cm • brožovaná

ZAMYSLANIA PRE DETI

PÔJDEM, ABY SOM BOL JEHO SVEDKOM

Tanya Muganda, asistentka oddelenia detí pri GK CASD

AJ TY BUĎ SVEDKOM!

Biblický príbeh: Prvá Mojžišova kniha 15,12–18

Raz v noci bol Abrahám vonku. Znenazdajky sa mu prihovoril Boh slovami: „Abrahám, prišiel čas, aby ste sa spolu so svojou ženou Sárrou a celou rodinou presťahovali do inej krajiny. Ľudia si ňa tam budú vážiť. Tam budú žiť všetci tvoji potomkovia.“ Abrahám si pomyslel: „*To je super! Boh mi sľúbil novú krajinu a veľkú rodinu. Čím skôr to musím povedať svojej žene Sárre.*“

Sára vyšla von a prekvapene sa Abraháma opýtala: „Čo tu robíš potme? Je všetko v poriadku?“ Abrahám jej

vzrušene odpovedal: „Boh mi povedal, aby sme sa ako rodina presťahovali do novej krajiny, kde budeme ľuďom hovoriť o ňom. Budúce generácie si nás budú pamätať ako veľkú rodinu.“

Sára so zmäteným výrazom v tvári odpovedala: „Bojím sa toho. Odišť odtiaľto znamená opustiť všetko, čo máme, i ľudí, ktorých poznáme.“ Abrahám Sárrou povzbudil a uistil ju, že Boh ich bude na tejto ceste sprevádzať. Hoci Abrahám prežil celý svoj život v meste Ur, dôveroval Bohu, ktorý im sľúbil, že ich bude pri tomto dôležitom rozhodnutí sprevádzať.

Viete si predstaviť, že by vám rodičia povedali, že sa musíte presťahovať do nového mesta alebo do novej školy, kde si musíte nájsť nových kamarátov?

Keď sa vydali na cestu, Sára, Abrahám a jeho synovec Lót viezli na ťavách všetko, čo mali – náradie, nábytok a oblečenie. Sára sa sťažovala: „Tu na púšti je tak neznesiteľne horúco.“ Aj Lót reptal: „Som smädný a veľmi slabý.“ Abrahám sa snažil povzbudiť ich: „Aj ja sa cítim veľmi unavene, ale už sme skoro tam.“

Boh ich všetkých chránil, kým bezpečne nedorazili do cieľa. Abrahám,

Sára a Lót sa celú cestu viezli na ťavách. Videli mnoho zaujímavých miest. Konečne dorazili do mesta Cháran.

Po nejakom čase Boh povedal Abrahámovi, aby sa opäť vydal na cestu. Povedal mu, že cieľom ich cesty je krajina s názvom Kanaán. Sára a Lót boli prekvapení. Opäť sa budú musieť zbalíť a vydať na ďalšiu dlhú cestu. Boh ich však viedol, a tak bezpečne dorazili do svojej novej vlasti.

Boh dal Abrahámovi krajinu Kanaán za nový domov. Tu mali v budúcnosti žiť jeho deti, vnuci i pravnuci. Abrahám, Sára a Lót si tu postavili stany a vybalili všetko svoje oblečenie, náradie a nábytok. Bola to síce cudzia krajina, ale Boh im sľúbil, že im pomôže. V tejto krajine budú hovoriť ľuďom o svojom Bohu.

Abrahám tu síce žil ako cudzinec, ale stal sa svedkom Božej lásky a moci. Rovnako aj vy sa môžete stať Božími svedkami tam, kde bývate, alebo v novom meste či zbore.

zamyslenie pre deti

Aplikácia

- Ako sa volala posledná krajina, do ktorej sa presťahovali Abrahám, Sára a Lót?
- Sťahovali ste sa niekedy do inej štvrte, mesta alebo krajiny? Ako ste sa tam cítili?
- Čo môžete povedať ľuďom, keď sa presťahujete na nové miesto, kde žijú ľudia, ktorých nepoznáte?
- Ako si môžete nájsť nových priateľov?

Aktivita

Obyčajný alebo farebný papier preložte na polovicu. Na preložený papier nakreslite kufor s rúčkou, aby sa dal otvoriť. Kufrík môžete vystrihnúť a vyfarbiť. Dovnútra kufra nakreslite, čo by ste si chceli vziať so sebou na dlhú cestu.

BUĎ SVEDKOM, AJ KEĎ ŽIVOT NIE JE FÉR

Biblický príbeh: Prvá Mojžišova kniha 39,20 – 41,3

Jozef, keď ho uvrhli do väzenia, si povedal: „To nemôžu myslieť vážne.“ Neprávom ho obvinili z toho, že sa nepekne zachoval k manželke svojho pána Pótifara. Bol smutný, pretože jeho situácia bola naozaj zlá. Najprv ho jeho bratia predali ako otroka do cudzej krajiny, do Egypta, a teraz ho uväznili, hoci neurobil nič zlé. V tmavom väzení bolo chladno a jedlo bolo hrozné. Jozef sa cítil osamelý. Báł sa, čo bude ďalej. Hlavou mu vírili rôzne otázky.

Rozmýšľal, či to všetko bol Boží plán. A hoci sa ho zmocňovali pochybnosti, stále veril, že Boh má všetko pod kontrolou. Jozef si povedal: „Viem, že Boh mi pomôže prežiť toto ťažké obdobie.“

Aj v tomto zlom väzenskom prostredí sa Jozef snažil pomáhať ostatným. Správca väzenia si Jozefa všimol a ocenil, ako pomáha ostatným väzňom. Poveril ho vedením celého väzenia. Pomohol tiež dvom väzňom, ktorí mali sny, ktorým nerozumeli. Prišli za Jozefom s prosbou: „Jozef, mohol by si nám vysvetliť tie desivé sny, ktoré sme mali včera v noci?“ Jozef sa ich spýtal, čo sa im snívalo. Spoluväzni mu opísali svoje zvláštne sny a Jozef im ich s Božou pomocou vysvetlil. Jeden z nich bol z väzenia prepustený. Vrátil sa do služby u faraóna a na Jozefa úplne zabudol.

Dokázali by ste pomôcť iným, keby ste sami boli v ťažkej situácii? Napriek všetkému, čo sa Jozefovi v živote stalo, bol Božím svedkom. Dôveroval Bohu, ktorý zatiaľ v pozadí pôsobil.

Prešlo niekoľko rokov. Faraónovi sa snívajú dva zvláštne sny, ktoré nevedel vysvetliť nikto na kráľovskom dvore.

Vtedy si faraónov komorník spomenul na Jozefa a povedal faraónovi: „Vo väzení som sa stretol s mužom, ktorý dokáže vyložiť tvoje sny.“ Faraón mu povedal: „Na čo čakáš? Choď a priveď mi toho človeka.“

Jozefa priviedli a faraón mu rozpovedal, čo sa mu snívало. „Videl som, ako veľmi chudé kravy zožrali tučné kravy.“ Boh ukázal Jozefovi, že čoskoro krajinu postihne veľký hladomor. Jozef to faraónovi povedal. Faraón bol ohromený Jozefovou múdrosťou. Pochopil, že tento muž bude najlepším vodcom. Urobil Jozefa vládcom nad celým Egyptom. Jozef teda zaujal najvyššiu pozíciu po faraónovi!

Jozef zažil veľa zlého. Nebolo pre neho jednoduché svedčiť o Bohu. Napriek okolnostiam však dokázal ďalej dôverovať Bohu, ku ktorému sa modlil. Jozefov príbeh nás učí, že bez ohľadu na to, v akých ťažkých okolnostiach sa nachádzame, môžeme dôverovať, že Boh nám pomôže. Boh má pre každého z nás plán.

zamyslenie pre deti

Aplikácia

- Čo sa stalo s Jozefom, keď ho Pótifarova žena neprávom obvinila?
- Urobil by si to, čo Jozef?
- Čo by si urobil, keby tá spolužiaci alebo priatelia nespravodlivo obvinili? Modlil by si sa ďalej? Dôveroval by si Bohu?
- Čo ti pomáha vydávať dobré svedectvo o Bohu, aj keď sa cítiš nepochopený a osamelý?

Aktivita

Napište na náplasti veci, o ktorých ste hovorili (modlitba, Biblia, spev...). Potom ich vložte do obálky s nápisom KREŠŤANSKÁ PRVÁ POMOC. Obálku môžete niekomu darovať. Zahrajte si hru *Kreštan, nehnevaj sa* (upravená verzia hry *Človeče, nehnevaj sa!*). Pre niektoré políčka si môžete vymyslieť vlastné pravidlá (napríklad: Pótifar ťa hodil do väzenia, stojíš dve kolá; vyložil si sen spoluvážňa, určíš, kto bude 2-krát hádzať kockou; stal si sa správcom Egypta, hodíš kockou ešte 2-krát).

ZVLÁŠTNA CHOROBA

Biblický príbeh: Druhá kniha kráľov 5,1-16

Naamánova žena sa spýtala svojho manžela: „Čo za vred to máš na koži?“ „Všimol som si ho len nedávno. Zrejme to bude nejaká zvláštna vyrážka,“ odpovedal jej manžel. Naamán mal na koži naozaj niečo divné. Postupne sa mu po celom tele začali objavovať biele škvrny. Žiadna masť ani liek nezaberali. Biele škvrny ho svrbeli a boli bolestivé.

„Vyzerá to ako malomocenstvo,“ povedala mu jedného dňa ustarostene manželka. „To snáď nie! Ak mám malomocenstvo, nebudem môcť vykonávať svoju prácu,“ vzdychol si Naamán. Naamán bol vrchným veliteľom vojska sýrskeho kráľa. Velil všetkým vojakom.

Ich rozhovor začula mladá izraelská slúžka, ktorá im pomáhala v domácnosti. Keď videla biele škvrny na Naamánovom tele, bolo jej ho ľúto.

Rozhodla sa, že svojej panej povie o prorokovi Elizeovi.

„Mám dobrú správu, že by manžel mohol byť uzdravený z malomocenstva,“ povedala svojej panej. Keď sa Naamán dozvedel, že existuje riešenie, vyzeral prekvapene. Mladé izraelské dievča potom pokračovalo: „Uzdraviť môjho pána môže jedine Boh.“ Naamán nevedel, čo si má myslieť o rade mladej slúžky. Dievčatko svojej panej povedala aj o prorokovi Elizeovi, ktorý slúži Bohu. Prorok Elizeus by mohol Naamánovi pomôcť. Ale Naamán bude musieť ísť k prorokovi do Izraela, aby bol uzdravený.

Cesta zo Sýrie do Izraela bola dlhá. Naamán vzal so sebou niekoľkých svojich mužov a sluhov ako sprievod. Bol zvedavý, či môže byť zázračne uzdravený. Keď celý sprievod bezpečne

dorazil do Izraela, prorok Elizeus mu povedal, že sa má sedemkrát ponoriť do rieky Jordán!

„Je možné, aby som bol uzdravený, keď sa ponorím do tej špinavej vody?“ pýtal sa Naamán. Služobníci ho prehovorili, aby proroka poslúchol. Naamán váhavo vstúpil do vody. Keď sa do nej siedmykrát ponoril a vyšiel na breh, na jeho pokožke nebola žiadna stopa po malomocenstve.

Naamán zvolal: „Naozaj sa stal zázrak! Okrem Boha Izraela neexistuje nijaký iný Boh!“

Mladé dievča bolo nielen Naamánovou slúžkou, ale stalo sa aj rodinnou priateľkou. Viera v Boha a svedectvo mladej slúžky pomohli ďalším ľuďom spoznať mocného Boha. Boh nám dá silu, aby sme dokázali pomôcť človeku v núdzi bez ohľadu na to, koľko máme rokov. Ak budete mať v budúcnosti nejaké problémy alebo vás postihne nejaká choroba, spomeňte si na tento príbeh. Boh môže uzdraviť aj vás.

Aplikácia

- Čo bolo potrebné, aby dievča vydalo svedectvo svojmu pánovi?
- Myslíš si, že to pre ňu bolo ťažké? Prečo?
- Spomeň si, z čoho ťa Boh uzdravil. Povedz o tom dvom svojim priateľom.
- Ako reagovali tvoji kamaráti, keď ťa Boh uzdravil?

Aktivita

Papierový pohár oblep modrým krepovým papierom a vytvor na ňom rieku. Na výkres nakreslí Naamána v plavkách (bedrovom rúchu). Vystrihni ho a na zadnú stranu prílep špajdľu. Potom ho nalep na ďalší výkres a vystrihni. Nakresli Naamána aj z druhej strany. Na jednu stranu nakresli aj škvrny malomocenstva. Do dna pohára urob otvor a vlož doň špajdľu s Naamánom. Teraz môžeš malomocného Naamána ponárať. Keď ho ponoríš siedmykrát, otoč ho, aby vyšiel zdravý.

NOC MEDZI LEVMI

Biblický príbeh: Daniel 6

Prorok Daniel žil v Babylone a miloval Boha. Každý deň sa trikrát modlil. Vedel, že ho Boh nikdy neopustí. Kráľ Dárius Danielovi dôveroval a dával mu rôzne úlohy. Niektorí ľudia však Daniela nemali radi. Hovorili: „Pozrite, Daniel si myslí, že je lepší ako my. Musíme sa ho nejakým spôsobom zbaviť.“

Títo zlí ľudia premýšľali, ako by Danielovi ublížili. Chceli, aby ho kráľ

Dárius prestal mať rád. Navrhli kráľovi, aby vydal zákon, že všetci ľudia budú uctievať iba jeho ako kráľa. Kráľ takýto zákon naozaj vydal. Povedal: „Dobre, vydal som tento zákon a každého, kto ho poruší, hodíme do jamy levov.“ Títo zlí ľudia si potom povedali: „Teraz už Danielovi nezostáva nič iné, len tento zákon poslušnúť.“

Keď sa Daniel dozvedel o tom, aký zákon bol vydaný, neprestal sa modliť. Modlil sa tak ako predtým! Zlí muži neverili vlastným očiam! „Daniel tento zákon nerešpektuje. Preto musí byť potrestaný!“

Daniel sa nebál. Vedel, že Boh je s ním. Bol svedkom živého Boha, ktorý je v nebi. Preto sa neprestal modliť, ani keď ho zlí muži sledovali. Správu hneď zvestovali kráľovi. Kráľ zosmutnel, pretože mal Daniela rád. Musel však konať podľa zákona, ktorý vydal. To znamená, že musel dať príkaz, aby Daniela hodili do jamy s levmi. Daniel sa nebál. Dôveroval Bohu, že ho zachráni.

Zlí muži sa mu vysmievali: „Pozrite, ako skončil Daniel! Uvidíme, či ho jeho Boh zachráni.“

Keď Daniela spúšťali do jamy s levmi, kráľ Dárius sa naňho smutne pozrel a povedal: „Daniel, verím, že ťa tvoj Boh zachráni.“ Daniel strávil medzi levmi celú noc. Na druhý deň skoro ráno sa kráľ šiel pozrieť, či Daniel ešte žije. Zavolať: „Daniel, zachránil ťa tvoj Boh?“ Daniel odpovedal, že je v poriadku. Kráľ sa veľmi potešil, že Boh ochránil Daniela pred krvilačnými levmi. Zlí muži sa hnevali, že ich plán im nevyšiel.

Keď prežívame ťažkosti, nie je to ľahké. Ale aj nás môže Boh zachrániť. Keď sa niekedy priznáme k Bohu, naši kamaráti sa nám môžu vysmiať alebo nás aj nenávidieť. Ale Boh nám dal krásne zaslúbenie: „*Neboj sa, lebo ja som s tebou, nestrachuj sa, veď ja som tvoj Boh. Poslňím ťa a určite ti pomôžem, podopriem ťa svojou spravodlivou pravcou*“ (Iz 41,10).

Aplikácia

- Bol si niekedy doma alebo v škole v pokušení neposlúchnuť rodičov alebo učiteľov? Bolo ťažšie poslúchnuť ich, alebo kamarátov?
- Prečítajte si Matúš 5,16. Akým svedkom a svetlom bol Daniel pre kráľa Dária?

Aktivita

Z veľkého výkresu vyrobíme modlitebnú nástenku. Napíšte na ňu názov a ozdobte okraje. Každý člen skupiny si vyberie jedného dospelého, za ktorého sa teraz pomodlí. Napíš jeho/jej meno (alebo opis, napr. „teta v lavici č. 2“, „pán na balkóne“, „sused z 2. poschodia“) na lepiaci štítok a po modlitbe ho nalep na nástenku. Môžeš sa pomodliť za viac ako jednu osobu. Môžeš sa takto pomodliť aj na začiatku ďalšieho stretnutia.

Pre tých, za ktorých ste sa modlili, vyrobte kartičku s textom „Tvoj Boh ťa zachráni“. Ozdobte kartičku a odovzdajte im ju.

PRIATELIA, ALEBO NEPRIATELIA?

Biblický príbeh: Ján 4,1-26

Jedného horúceho dňa Ježiš prechádzal cez púšť. Rozhodol sa, že sa zastaví pri studni, aby si jeho zaprášené nohy oddýchli. Bol tiež veľmi smädný. Sotva si sadol k studni, zbadal, že ktosi prichádza. Bola to Samaritánka. Prišla si naberať vodu. V tom čase sa voda nepredávala v obchode ako dnes. Ľudia museli ísť k studni a naberať si ju. Studne boli v tých časoch hlboké. Aby si nabrali vodu, museli spustiť vedro priviazané na lane hlboko dolu. Predstavte si, že ak chcete mať vodu, musíte si priniesť vedro a naberať vodu zo studne. Tak žili vtedy ľudia.

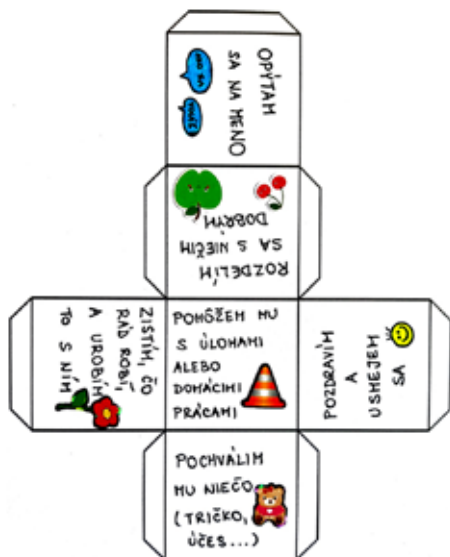
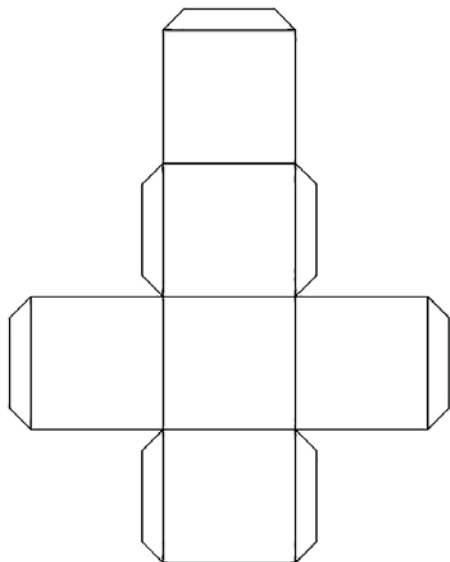
„Mohla by si mi, prosím, naberať trochu vody, aby som sa napil?“ spýtal sa Ježiš ženy. Samaritánka bola prekvapená. Odpovedala mu: „Prečo ma prosíš o vodu?“ V tom čase totiž vládlo medzi Židmi a Samaritánmi nepriateľstvo. Nerozprávali sa spolu. Preto toto stretnutie Samaritánku prekvapilo. Ježiša však nezaujímalo, kto je táto žena alebo odkiaľ pochádza. Ježiš miluje každého človeka. Preto sa nebál požiadať túto ženu o vodu.

Ježiš pokračoval: „Keby si vedela, kto som, ty by si mňa poprosila o živú vodu.“ „O akejlivej vode to hovoríš? Veď si ma o vodu požiadal ty sám!“, odpovedala Samaritánka. Ježiš jej povedal, že každý, kto sa napije zo studne, bude opäť smädný, ale kto sa napije livej vody od neho, už nikdy nebude smädný. Živá voda, o ktorej Ježiš hovoril, je posolstvo o spasení a večnom živote s Bohom.

„Tak mi povedz viac o tejlivej vode!“ povedala Samaritánka a začala sa ho pýtať na rôzne veci. Ježiš jej povedal, že je Mesiáš!

„Dnes mám úžasný deň,“ tešila sa Samaritánka. „Konečne som sa mohla osobne stretnúť s Mesiášom.“ Bola z tohto stretnutia taká nadšená, že utekala do svojho mestečka, aby

všetkým ľuďom povedala, že pri studni sa stretla s Ježišom. Keď sa vrátila k Ježišovi, šiel za ňou celý zástup ľudí. Bol to úžasný pohľad. Mnohí Samaritáni uverili vďaka tomu, čo im táto žena povedala. Bola dojatá Ježišovou láskou a tým, ako sa k nej správal, hoci v živote urobila veľa zlých vecí. Keď budeme ľuďom rozprávať príbeh o Ježišovi, viac ľudí sa dozvie, kto je Ježiš.

Aplikácia

- Kamarátil si sa niekedy s niekým, koho nikto nemal rád?
- Čo si sa naučil z príbehu o Samaritánke? Ako Ježiš chce, aby sme sa správali k iným ľuďom?
- Je ľahké rozprávať o Ježišovi tomu, kto je naším priateľom?
- Myslíš si, že Samaritánka sa stala Ježišovou kamarátkou?
- Ako sa dá „získať“ priateľ?

Aktivita

Vytlačte alebo vyrobte základ pre papierovú kocku. Na každú stranu kocky napíšte jeden spôsob, ako môžete získať priateľa. Vystrihnite kocku a zlepte ju. Vždy po skončení stretnutia si hoďte kockou, aby ste sa inšpirovali k získaniu ďalších priateľov.

NOVÁ ŠANCA POMÁHAŤ

Biblický príbeh: Skutky apoštolov 9,36–43

V Tabitinej obývačke boli rozložené krásne prikrývky. Tabita mala zvláštny dar: bola štedrá a šila oblečenie a prikrývky pre ľudí vo svojom meste. Priatelila sa s tými, ktorí boli chudobní, a pomáhala im. Ľudia ju volali aj Dorkas. Žila v rušnom prístavnom meste Joppa. Do Joppy prichádzalo veľa lodí s návštevníkmi. Ľudia poznali Tabitu ako Ježišovu učeníčku a pomocníčku.

Milovala ľudí a svoju lásku im prejavovala tým, že šila oblečenie pre núdzných.

„Dobrý deň, Tabita. Ešte raz ti ďakujem za krásnu šatku, ktorú si mi ušila,“ povedala žena, ktorá sa zastavila pri jej dverách. „To je v poriadku. Záleží mi na tom, aby mal každý človek to, čo potrebuje,“ odpovedala jej Tabita.

Tabitu mali všetci radi. Všetkých návštevníkov pohostila vo svojom dome teplým jedlom. Ponúkla im to, čo sama urobila. Ak niektorá rodina nemala dosť peňazí na nové oblečenie, Tabita sa snažila pomôcť tejto rodine a niektorým ušila nové šaty. Mnohí ľudia boli vďační za takých ľudí, ako bola ona. Boh dal Tabite nielen dar pohostinnosti, ale vedela aj šiť. Tabita milovala Boha a milovala aj ľudí.

Jedného dňa Tabita veľmi ochorela. Jej stav sa zhoršoval a lekár nenašiel žiadny liek, ktorý by jej pomohol uzdraviť sa. Netrvalo dlho a Tabita zomrela. Tí, ktorí ju mali radi, boli šokovaní. Ľudia v meste plakali a smútili. Umyli jej telo a pripravili na pohreb.

Medzitým sa niektorí dopočuli, že v neďalekom meste je apoštol Peter. Spomenuli si, že Ježišovi učeníci uzdravovali, a tiež vracali ľudí späť do života.

Boli presvedčení, že Peter by mohol Tabitu vzkriesiť. Poslali niekoľkých poslov, aby Petra vyhladali, a požiadali ho, aby im čím skôr prišiel pomôcť. Povedali mu: „Peter, prosíme ťa, príď čím skôr k nám, lebo Tabita zomrela!“ Peter s nimi prišiel do Joppy a vyšiel do hornej izby, kde ležala Tabita.

Všetkým prítomným povedal: „Prosím vás, aby ste opustili túto miestnosť.“ Potom si klakol a modlil sa k Bohu. Pozrel na Tabitu a povedal: „Tabita, vstaň!“ Ona otvorila oči a vstala z postele. Keď vyšla z izby, ohromení ľudia chválili Boha a hovorili: „Boh urobil veľký div. Tabita opäť žije.“

Ľudia začali ostatným rozprávať o tom, ako Boh prostredníctvom apoštola Petra prejavil svoju moc. Mnoho ľudí uverilo v Ježiša. Boh vzkriesil Tabitu z mŕtvych a privedol ju späť k životu, aby ukázal, aký je úžasný.

zamyslenie pre deti

Aplikácia

- Čo užitočné môžeš urobiť, aby si niekomu z vašej komunity alebo cirkvi pomohol? Možno zbierate odpadky v parku alebo pomáhate ľuďom v núdzi tým, že prispievate zo svojho vreckového na nejaký projekt pomoci. Alebo rozdávat nepotrebné oblečenie ľuďom, ktorí ho potrebujú.
- Je pomoc chudobným a slabším dobrým svedectvom?

Aktivita

Dohodnite sa, komu a ako pomôžete, či každý sám alebo spoločne. Môžete dať Bibliu novému priateľovi v zbore. Alebo novému spolužiakovi v škole pripraviť nejaký darček na privítanie. Osamelému susedovi môžete upiecť koláč. Alebo pripraviť chudobnej rodine potravinový balíček. Zistite, čo naozaj potrebujú, a nezabudnite priložiť kartičku so zaslúbením a úsmev.

VÝROBA STANOV PRE JEŽIŠA

Biblický príbeh: Skutky apoštolov 18,1–3

Videli ste niekedy stany zo zvieracej kože? Akvila a Priscilla boli známi ako výrobcovia stanov. V tej dobe sa takmer každý naučil vyrábať stany. Ľudia nepoznali šijacie stroje, preto veľké stany šili ručne

obrovskými ihlami. Vyrábaním stanov si ľudia zarábali peniaze na živobytie.

Akvila a Priscilla boli kresťania. Títo manželia radi slúžili a pomáhali ľuďom. Pavol sa s nimi stretol na svojich cestách. Akvila a Priscilla privítali Pavla vo svojom dome a pracovali s ním v meste Korint. Vyrábali spolu stany. Pri spoločnej práci ich Pavol učil z Božieho slova. Veľa sa od neho naučili. Pavol zostal v Korinte pomerne dlho a po celý čas zvestoval evanjelium. Akvila a Priscilla pomáhali Pavlovi tak, že učili ďalších ľudí a zvestovali Božie slovo. Rozhodli sa, že pôjdu s Pavlom na misijnú cestu. Bola to pre nich nová skúsenosť, keď ľuďom rozprávali, aký je k nim Boh dobrý.

Priscilla celá natešená povedala: „Pavol je náš dobrý priateľ. Som veľmi rada, že s ním môžeme spolupracovať na tejto misijnej ceste.“ Akvila s manželkou súhlasil: „Máš pravdu. Boh nás požehnáva v tom, že spolu šijeme stany a môžeme byť priateľmi.“ Pavol, Akvila a Priscilla si zbalili veci a vydali sa na misijnú cestu.

Cestovali loďou, aby mohli hlásať evanjelium čo najväčšiemu počtu ľudí.

Navštevovali mestá a rozprávali ľuďom o Božej láske. Prišli až do Efezu, ktorý bol v tom čase jedným z najväčších miest.

Cestovali na rôzne miesta a rozprávali ľuďom o Ježišovi. Ľudia s radosťou počúvali posolstvo z Božieho slova, mnohí uverili a stali sa kresťanmi. Bolo úžasné vidieť zástupy ľudí, ktorí prichádzali počúvať Božie posolstvo.

Akvila, Priscilla a Pavol sa v Efeze zdržali krátko. Pavol potom nechal Akvilu a Priscillu v Efeze a sám šiel ďalej, aby aj v iných mestách hlásal Božie slovo. Mnoho ľudí prežilo obrátenie a stali sa kresťanmi. Pohostinnosť, akú Akvila a Priscilla preukázali Pavlovi a ďalším, umožnila mnohým ľuďom spoznať jediného pravého Boha.

Existuje mnoho spôsobov, ako môžeme aj my ohlasovať dobrú správu o Bohu. Boh môže dať každému z nás dar alebo schopnosť pomáhať iným. Bohu môžeme slúžiť prostredníctvom hudby, kázania, vyučovania, šitím oblečenia a mnohými ďalšími spôsobmi.

zamyslenie pre deti

Aplikácia

- Cestoval si niekedy veľmi ďaleko? Ktoré krajiny si navštívil? Spoznal si nových ľudí a ochutnal zaujímavé jedlá?
- Ak nemôžeš cestovať po svete, môžeš aj tak rozprávať iným o Ježišovi? Akým spôsobom by si mohol iným ľuďom povedať o Ježišovi?
- Máš priateľov, ktorí ti môžu pomôcť deliť sa o Božiu lásku? Skúste spolu tvorivo premýšľať o nových spôsoboch, ako môžeme ľuďom predstaviť Boha.

Aktivita

Pripravte si predstavenie o tom, akými rôznymi spôsobmi môžeme dnes ľuďom predstaviť Pána Ježiša. Predstavenie zahrajte počas zajtrajšej pobožnosti. Môžete použiť bábky vyrobené z varešiek na varenie alebo z ponožiek, postavičky z Lega... Predstavenie môžete aj nahráť a poslať e-mailom na adresu: Igresova@casd.sk, aby ste inšpirovali ostatných.

ZÁZRAK VO VÄZENÍ

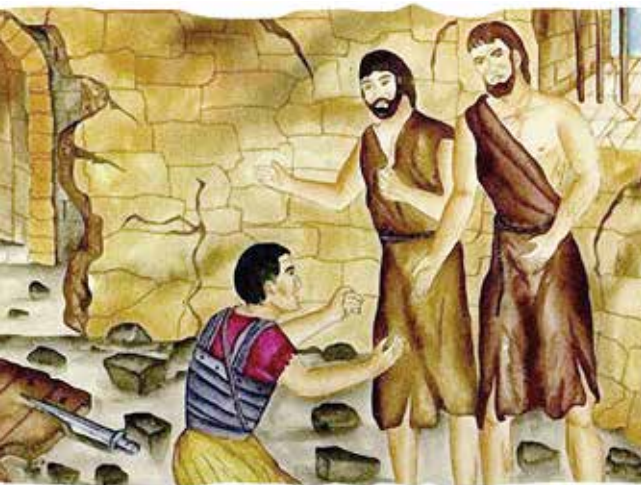
Biblický príbeh: Prvý list Korintánom 1,8–11; Druhý list Korintánom 11,23–29; Skutky apoštolov 16,25–40

Jedného dňa uvrhli Pavla a Sílasa do väzenia. Davy ľudí sa nahnevali, pretože zvestovali evanjelium. Niektorí ich varovali, aby odišli, ale Pavol pokračoval v kázaní, pretože cítil, že Boh je s nimi.

Rozhnevaný dav kričal: „Odídte z nášho mesta! Máme kvôli vám len samé problémy!“ Pavla a Sílasa to mrzelo. Aj keď im bolo veľmi ťažko, modlili sa a vzdávali Bohu slávu. Možno mali pocit, že zostali sami a problémy im prerástli cez hlavu. Ale Pán Boh mal všetko pod kontrolou.

Keď sa Pavol a Sílasa ocitli vo väzení, začali sa modliť a spievať piesne. Zrazu sa ozvalo hlasné dunenie. Nastalo zemetrasenie, pri ktorom sa otvorili všetky dvere vo väzení. Pavol a Sílasa ďalej chválili Boha. Hoci mohli (podobne ako ostatní väzni) utiecť, zostali, aby mohli správcovi väznice povedať dobrú správu o Bohu. Keď tento muž videl, ako Pavol a Sílasa spievajú v cele piesne, bol ohromený. Pomyslel si: „*Ak títo muži chvália svojho Boha aj vo väzení, musím sa dozvedieť viac o Bohu, ktorého uctievať.*“

Správca väznice pozval Pavla a Sílasa k sebe domov a svoj život odovzdal Ježišovi. Boh urobil zázrak na tom najnepravdepodobnejšom mieste. To, čo sa stalo, použil na svoju slávu. Skúsenosť Pavla a Sílasa nám ukazuje, že Boh otvára cestu aj tam, kde sa zdá, že nie je žiadna nádej. Boh nám môže dať radosť aj v nečakaných situáciách. Možno ste zažili radosť, keď ste pomohli iným, a to napriek tomu, že ste mali zlý deň. Boh nám chce dať silu, aby sme žili tak, že sa budeme s ostatnými deliť o radosť z poznania milujúceho Boha.

zamyslenie pre deti

Aplikácia

- Bolo ti niekedy ťažko? Možno si neurobil nejakú skúšku alebo ťa nevybrali do školského športového tímu. Ako si reagoval? Čo si cítil?
- Spýtaj sa svojich rodičov, ako im Boh pomohol zvládnuť ťažké obdobie.
- Ako môžeš pomôcť spolužiakom prežívať radosť počas náročného dňa v škole? Čo môžeš urobiť, aby si pomohol druhým dozvedieť sa viac o Bohu?

Aktivita

Urobte si fľašu nápadov. Na fľašu napíšte permanentnou fixkou spôsoby, ako možno ľuďom predstaviť Pána Ježiša. Vo fľaši vytvorte malú krajinu z prírodných materiálov. Môžete použiť aj iné dekorácie. Fľašu vystavte. Každú sobotu sa inšpirujte jednou radou a pokúste sa ju počas týždňa použiť.

e-shop: www.adventorion.sk

e-mail: objednavky@adventorion.sk, mobil: 0918 493 713

VYDAVATEĽSTVO ADVENT-ORION, ŠAFÁRIKOVA 9, 038 61 VRÚTKY

Advent[®]
Orion

Viete, o čo sa môžeme v živote skutočne oprieť? O Božie uistovanie: „Ja som s tebou.“ Zatiaľ možno prijímate jeho pomoc najmä prostredníctvom svojich najbližších, ale pomaličky sa začnete sami pýtať: „Ja som tu, kde si ty, Bože?“

Veríme, že vás táto kniha plná autorských príbehov poteší, povzbudí a bude tiež inšpiráciou či dobrým príkladom.

148 strán • 21,5 x 19,5 cm • viazaná

**JA
SOM
S TEBOU,
KDE
SI TY?**

